

KONFLIKT KOSMOLOGIE

Christopher Sparks

KONFLIKT KOSMOLOGIE

Biblické a historické
zkoumání tvaru Země

Christopher Sparks

EARTHEN VESSELS

www.earthenvessels.org.au

Biblický záznam

V průběhu posledních pěti set let mocnosti temna podnikly postupný útok proti pravému poznání Božího stvoření. Zatímco mnoho křesťanů věřících v Bibli považuje evoluci a teorii velkého třesku za satanské podvody, kterými také jsou, existuje další spojení v řetězu pseudovědy, které se vysmívá Božímu slovu. Tímto spojením, které, jak se zdá, uniklo zachycení radarem, není nic jiného než zeměkoule.

Mnozí argumentují, že jazyk, kterým je v Bibli popisována naše Země, je zcela poetický; ne vědecký. Říká se, že Bible není vědeckou knihou a nemá být za takovou považována. Bible sice opravdu je poetická, ale cílem její poetičnosti nikdy nebylo zahalovat čistou pravdu. Naopak, poetický jazyk byl použit k tomu, aby dal pravdě živost a krásu. Jsou to lidské sofistiky, které dělají tajemným, co Bůh objasnil. Apoštol Pavel nás v dopisu Timoteovi před takovou sofistikou, která „se falešně nazývá vědou,” varuje:

1 Timoteovi 6:20 Ó Timoteji, zachovej, co ti bylo svěřeno, vyhýbej se světským prázdným řečem a protikladným tvrzením toho, co se falešně nazývá „poznání“^(KJV: Věda):

Právě teorie, které se staví proti pravému biblickému poznání, Pavel správně identifikuje jako padělek poznání nebo jako to, „co se falešně nazývá poznání.” V 2 Korintským 10:5 nás podobně nabádá, abychom zavrhli veškeré pseudo-poznání, které se staví proti poznání nacházejícímu se v Božím slově:

2 Korintským 10:5 Boříme výmysly a každou povýšenost, která se pozdvihuje proti poznání Boha...

Pokud někdo přijme doslovný záznam šestidenního stvoření v 1. kapitole Genesis a ctí Boha v sedmý den, který On posvětil, je to důkazem jeho víry. Nicméně pokud někdo zároveň odmítne jasné svědectví o tom, co Bůh během těchto šesti dnů stvořil, není to ze

stejného důvodu důkazem jeho nevíry?

Mainstreamová věda dnes propaguje teorii velkého třesku a evoluce jako fakt. Heliocentrický model – ve kterém je Země koulí rotující jak kolem své osy, tak kolem Slunce – je podobně také přijímána jako nevyvratitelný fakt. Přesto žádné z těchto přesvědčení nemůže být doloženo z Genesis 1, ani z jakékoliv jiné části Božího slova. To je důvod, proč evangelík J. J. Davis říká:

Evangelíci obecně dospěli k přijetí názoru, že záznamy o stvoření v Genesis se primárně týkají smyslu a účelu Božího stvořitelského díla a ne přesných vědeckých detailů.... Pro odpověď na vědeckou otázku, kdy začíná lidský život, se obracíme na vědu genetiky a na Bibli se obracíme pro zjevené odpovědi týkající se hodnoty a smyslu lidského života.¹

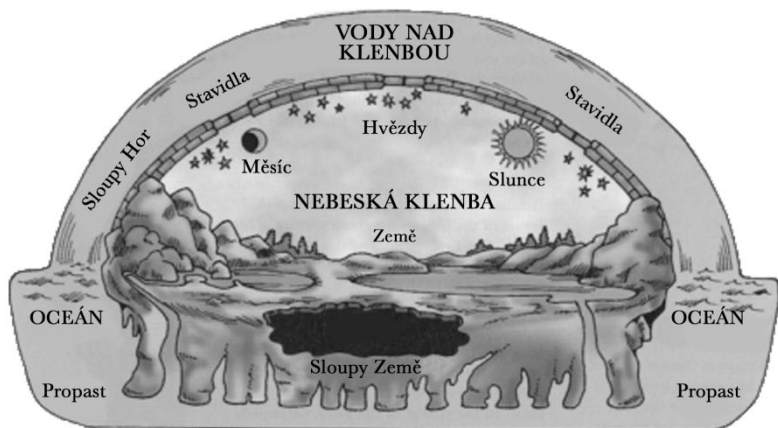
Právě takové kompromisní uvažování vedlo mnohé k pochybnostem o autoritě Božího slova. Sférickou Zemi a heliocentrický model přijalo mnoho lidí, kteří tvrdí, že věří v Bibli. Přesto, po jejím prozkoumání zjistíme, tyto teorie jsou s Písmem naprosto neslučitelné. Nemělo by být žádným překvapením, že muži jako David, Izajáš a král Šalamoun věřili ve zcela odlišný model stvoření. Tito muži získali své chápání Země z knihy Genesis, kterou Mojžíš napsal z Boží inspirace. Následující citáty ze světských, křesťanských a židovských zdrojů nastiňují kosmologický pohled pisatelů Bible:

Raní Hebrejci chápali vesmír jako sestávající ze Země tvaru disku, která byla středem kosmu, ve kterém byla obloha ve tvaru dómu podpírána nebeskými pilíři. *National Centre for Science Education*.²

Stručně řečeno, starověká hebrejská kosmologie, jak ji nacházíme ve Starém zákoně, považuje svět, ve kterém žijeme, za relativně plochý disk, přikrytý kopulí. Něco jako obrovský stojan na dort, pokrytý jednou z těch klasických skleněných kopulí, chcete-li. *Aletia Catholic Journal*.³

Hebrejci považovali Zemi za rovinu nebo pahorek ve tvaru

polokoule plovoucí na vodě. Nad tím se klenula pevná nebeská klenba. Do této klenby byly umístěny světla, hvězdy. Její výška je tak malá, že se k ní ptáci mohou vznést a létat po její rozloze. *Jewish Encyclopedia*.⁴

Má být někdo považován za kacíře proto, že vidí Zemi ze stejné perspektivy jako pisatelé Bible? Doufám, že ne. Jednoduchá revize Genesis by odhalila zeměkouli a nekonečný prostor vesmíru jako pseudo-vědu, jakou i je. Když čteme věcně, nacházíme v Mojžíšově záznamu jednoduchou logiku. A na rozdíl od složitého heliocentrického modelu, který vyžaduje víru v teoretickou fyziku, porozumí popisu v Genesis i dítě. Podívejme se nyní do 1. kapitoly Genesis. Přeskočíme stvoření světla v první den a podíváme se na druhý den stvoření:

Genesis 1:6 I řekl Bůh: Budiž klenba uprostřed vod a necht odděluje vody od vod.

1:7 Bůh tedy udělal klenbu a oddělil vody, které byly pod klenbou, od vod, které byly nad klenbou. A stalo se tak.

Druhý den byla vodní propast rozdělena na dvě masy strukturou zvanou „klenba“. Nebeská klenba oddělila vody nad od vod pod a vytvořila mezi nimi prostor. Správné pojetí nebeské klenby je klíčem k pochopení biblického modelu. V hebrejštině je pro slovo

„klenba“ použito slovo „raqiya`“ (H7549). Toto slovo se v Písmu vyskytuje jen 17krát a má velmi specifický význam. Naproti tomu slovo pro „nebe“ nebo „nebesa“ („shâmayim“) se vyskytuje 395krát a má mnohem širší význam.

Mnozí argumentují, že slovo „raqiya`“ znamená pouze prostor nebo prázdnotu, jak uvádí *Strongova konkordance*. Jenže tak tomu nemůže být kvůli dvěma zásadním bodům, které jsou nastíněny hned v prvním výskytu tohoto slova.

Zaprvé, v Genesis 1:6-7 (druhý den stvoření) zjišťujeme, že klenba je něco, co bylo „uděláno“.

Genesis 1:6 I řekl Bůh: Budiž klenba uprostřed vod a necht odděluje vody od vod.

1:7 Bůh tedy udělal klenbu a oddělil vody, které byly pod klenbou, od vod, které byly nad klenbou. A stalo se tak.

„Bůh tedy *udělal* klenbu“. To je v kontrastu s dílem, které Bůh vykonal v první den stvoření, kdy řekl: „Budiž světlo“. Všimni si v následující pasáži, že k tomu, aby se první den objevilo světlo, nebylo vytvořeno nic hmatatelného.

Gen 1:3 I řekl Bůh: Budiž světlo! A bylo světlo.

Gen 1:4 Bůh viděl, že světlo je dobré, a oddělil Bůh světlo od tmy.

Žádná fyzická struktura nebyla postavena k tomu, aby oddělovala světlo od tmy, protože jak světlo, tak temnota jsou nemateriální povahy. Podobně i prázdnota je nemateriální a nehmotná. Pokud tedy nebeská klenba není nic jiného než prázdnota nebo rozloha, pak to není něco, co bylo třeba udělat nebo postavit. A přesto, přesně to je o nebeské klenbě řečeno v Genesis 1:7.

Druhým důkazem, že nebeská klenba je pevná struktura je, že její nespornou funkcí je zadržovat nesmírnou vodní plochu. K tomu, aby to mohla dělat, musí být nepropustná a pevná; to jsou vlastnosti, které prázdnota rozhodně postrádá. Proto je naprosto nutné, aby nebeská klenba byla pevná a nebyla jen pouhou

prázdnou, aby tam vůbec nějaký prostor mohl být. Ve skutečnosti teprve až po té, co byla pevná struktura nebeské klenby „udělána“, aby oddělovala vody nad sebou od vod pod sebou, mohl mezi tím existovat prázdný prostor. To je důvod, proč nebeská klenba byla udělána druhý den, ještě před stvořením hvězd, vegetace a živých věcí, které Bůh umístil pod ni v následujících dnech. Například o čtvrtém dni stvoření čteme:

Genesis 1:14 I řekl Bůh: Ať jsou světla na nebeské klenbě, aby oddělovala den od noci a byla na znamení, k určování časů, dnů a let.

1:15 A ať jsou světly na nebeské klenbě, aby svítla na zemi. A stalo se tak.

1:16 Bůh udělal dvě veliká světla: Větší světlo, aby vládlo ve dne, a menší světlo, aby vládlo v noci, a hvězdy.

1:17 Bůh je dal na nebeskou klenbu, aby svítla na zemi,

1:18 a aby ovládala den a noc a oddělovala světlo od tmy. Bůh viděl, že to bylo dobré.

Stejně jako někdo umístí kus nábytku do domu, Bůh zasadil slunce, měsíc a hvězdy do nebeské klenby. To znamená, dovnitř prostoru utvořeného pevnou strukturou oddělující vody. Potom, pátý den stvoření, Bůh stvořil ptáky v povětří a mořské tvory. Ve verši 20 čteme:

Genesis 1:20 I řekl Bůh: Ať se vody hemží živou havětí a ať létavci létají nad zemí pod nebeskou klenbou.

Ptáci v povětří byli umístěni uvnitř stejného prostoru jako slunce, měsíc a hvězdy, protože tento verš říká, „ať létavci létají nad zemí pod nebeskou klenbou.“ Někteří tvrdí, že nebeská klenba, ve které létají ptáci a nebeská klenba, v níž přebývají nebeská tělesa, jsou od sebe odděleny (jedna od druhé). Jenže tak tomu nemůže být, protože pro obě je použito stejné hebrejské slovo „raqiya“ a v Genesis 1 není zmíněna nějaká dodatečná klenba, která by byla stvořena.

Protože správná interpretace nebeské klenby je klíčem k pochopení biblického modelu, pojďme ještě hlouběji prozkoumat její význam. Jak už jsme viděli, hebrejské slovo pro klenbu je „raqiya“, což

pochází z kořene slova „raqa`“. Toto slovo poskytuje vodítko k pochopení, jak jsou vody drženy nad nebeskou klenbou:

H7554 raqa`

Primitivní kořen; bušit do země (jako znamení vášně); analogicky expandovat/rozšířit/ (roztloukáním); implikovaně překrýt/přeplátovat/ (tenkými pláty kovu): tlouct, rozšířit za hranice (vpřed, přes, ven, do plátů) vyrazit, roztáhnout.⁵

Konkordance popisuje „raqa`“ jako činnost srovnatelnou se zpracováním kovových plátů. To naznačuje, že nebeská klenba držící vody nahoře je utvořena z pevného materiálu. Překladatelé Bible to tak chápali, neboť použili v překladu slovo s významem „pevný“ (angl. „firm“, „firmament“). Tento koncept pevného materiálu nesoucího nad sebou vody se nachází v mnoha Písmech a starodávní pisatelé mu evidentně věřili. Například Elihu žasne nad Božím inženýrstvím v otázce, kterou klade Jobovi:

Job 37:18 můžeš spolu s ním rozprostřít [H7554] oblohu pevnou jako zrcadlo odlité z kovu?

Zde použité slovo „rozprostřít“ je „raqa`“; tedy stejné slovo, které právě zkoumáme. V hebrejské mysli by to vyvolalo představu tepání pevného materiálu, jako je kov. Toto slovo používá také Mojžíš v knize Exodus k popisu tvarování zlata do tenkých plátů:

Exodus 39:3 Vytepali [H7554] zlaté pláty, nastříhali na nitky...

Bylo by nesmyslné používat takové vyobrazení k popisu prázdnoty nebo prostoru. Taky bychom nepoužívali slova „pevnou“ nebo „odlité“ (což označuje litý kov), abychom tím popsali vzduch. Elihu spíše chápal, že nad prostorem, ve kterém žijeme, byla pevná, reflexní vrstva, která by se dala přirovnat ke kovovému zrcadlu. V Elihově mysli evidentně musela být tato vrstva pevná, aby unesla ohromnou tíhu vod nad ní. Je zajímavé, že ke stejnému závěru došel i komentátor Bible Alber Barnes, i přesto, že sám věří, že Země je koule:

...převládá dojem, že obloha byla pevná a byla jakýmsi

nosníkem, ve kterém držely hvězdy... *Který je silný* - pevný, kompaktní. Elihu evidentně předpokládal, že to bylo pevné. Tak pevné, že to bylo samonosné... *A jako lité zrcadlo* – jako zrcadlo, které se vyrábí tavením nebo litím. Zrcadla se běžně vyráběla z plátů vysoce leštěného kovu... *Nemůže být pochyb, že prvotní představa o nebi byla, že se jedná o pevnou plochu a že se o ní v Bibli často mluví.*⁶

Jednoznačně pisatelé Bible věřili, že nebeská klenba je z pevného materiálu. Prozkoumejme nyní některé pasáže, které odhalují, jak vnímali její tvar. V souladu s historickými zdroji citovanými výše, New American Standard Bible popisuje nebeskou klenbu, která má tvar jako dóm:

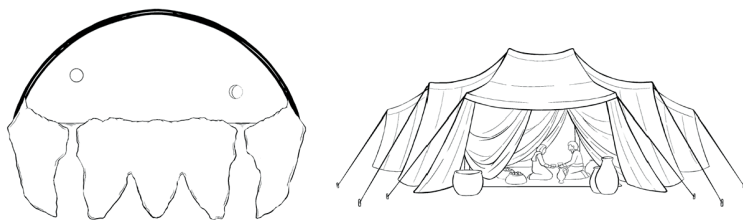
Amos 9:6 (NASB) Ten, jenž buduje na nebesích své komnaty, svému *klenutému dómu položil základy na zemi*, ten, jenž přivolává vody moře a rozlévá je na tvář země - jeho jméno je Hospodin.

Aby klenba mohla mít tvar dómu (nebo kopule), musí být Země kruhová a zároveň plochá. Nemůžete umístit dóm na kouli. V knize Izajáše najdeme podobné zobrazení nebeské klenby, co se týká tvaru i kvality:

Izajáš 40:22 Ten, který sídlí nad okruhem země, jejíž obyvatelé jsou jako kobylky, který jako závoj roztahuje nebesa a napíná je jako stan k bydlení:

Izajášovo chápání materiální podstaty oblohy je ukázáno v jeho vyjádření: „[Bůh] jako závoj roztahuje nebesa”. To se dokonale shoduje s Elihuovou koncepcí pevných nebes, protože řekl, že: „[Bůh] rozprostřel oblohu pevnou jako zrcadlo lité z kovu”. Předpokládat, že tyto dva verše (a další jim podobné), nepředstavují nic víc než poetické zobrazení díla Božích rukou, znamená zcela je zbavit významu. I když nikdo nepopírá, že jsou tyto verše bohaté na krásná přirovnání a poetický rytmus, jejich krása se prolíná s praktickým přirovnáním nebes (díla Božích rukou) ke stanu (dílu lidských rukou). Tak jako se stan obloukem klene nad rovnou podlahou a chrání jeho obyvatele před živly nad

ním, tak i Pán vzklenul pevnou nebeskou klenbu nad Zemí, aby tak poskytl svým milovaným stvořením obyvatelný prostor.

Izajášovým hlavním cílem bylo upozornit na Boží promyšlenou péči o příbytek pro člověka. Ale toto nádherné poselství je zničeno, když někdo tvrdí, že ten verš ukazuje jen poetickou fantazii. Ve světle předložených důkazů se ještě jednou zamyslete nad touto pasáží:

Isaiah 40:21 Což to nevíte? Což jste o tom neslyšeli? Což se vám to neoznamuje od počátku? Což jste neporozuměli, kdo položil základy země?

40:22 Ten, který sídlí nad okruhem země, jejíž obyvatelé jsou jako kobylinky, který jako závoj roztahuje nebesa a napíná je jako stan k bydlení:

V kontextu zjišťujeme, že prorok své posluchače nejprve jemně pokárá, než se pustí do popisu Země ve verši 22. Izajáš v podstatě poukazuje na principy stvoření, jako na základní koncepty, kterým ti, kdo se prohlašují za Boží lid, mají rozumět. Proč? Izajáš se už v 18 verši lidu ptá: „Ke komu tedy připodobníte Boha? Jakou představu si o něm učiníte?“ Skutečnosti stvoření svědčí o nádherném, milujícím a pečujícím Bohu, což obraz stanu perfektně demonstruje.

Mějte na paměti, že v této kapitole Izajáš oslovuje modlářský Izrael. A je to v hrozném kontrastu s jejich falešnými bohy – kteří byli jen „dílem lidských rukou, dřevem a kamenem, kteří nevidí ani neslyší, nejedí ani nečichají“ – to je situace v jaké Izajáš osvětluje majestát a půvab Boha stvoření. (Viz Deuteronomium 4:28.) Skutečně, Izajáš používá fakta stvoření jako důkaz, že pravý

Bůh přebírá aktivní roli v péči o svá stvoření.

Pokud jde o výraz „okruh“ (kruh) v Izajášovi 40:22, ten prostě znamená, co říká. Izajáš znal slovo pro kouli, protože v Izajáši 22:18, říká, že svůj vzpurný lid prudce zakoulí „jako kouli“ (používá hebrejské slovo „dûr“). Když se však ve 40. kapitole zmiňuje o Zemi, používá Izajáš Hebrejské slovo „chûg“ (což znamená kruh nebo okruh), aby ukázal, že je to kruhové, ale ploché.

V takovém případě by se někdo mohl podívat nad tím, co brání mořím a oceánům v tom, aby nespadly z okrajů ploché Země. Odpověď se nachází v Příslovích 8, kde Ježíš dosvědčuje, že byl u toho, když Bůh „postavil moři jeho hranici, aby voda nepřekračovala jeho příkaz, když vyměřoval základy země“. Přísloví 8:29. To je potvrzeno Jobem, který prohlašuje: „Do kruhu ohraničil povrch vodstva, tam až, kde meze jsou světla a temna.“ Job 26:10. Je zajímavé, že ten verš nejen učí, že Bůh stanovil hranice pro vody, ale že tyto meze jsou ve tvaru kruhu. Ve skutečnosti hebrejské slovo pro „ohraničil“ je slovo „chûg“, které konkordance definuje jako: „popisující kruh“. Proto, stejně jako by někdo použil kružítko k nakreslení kruhu, tento verš zjevuje, že Bůh stanovil vodám kruhovou hranici. Podobně se i David v Žalmu 104 zmiňuje o mezích, které obklopují vody. Říká: „Vymezils jim hranice, které nepřekročí. Nevrátí se, aby zaplavily zemi.“ Žalm 104:9.

Dále, ve svém komentáři Izajáše 40:22 Albert Barnes říká: „Kulovitý tvar Země byl v té době neznámý; myšlenkou verše je, že Bůh seděl nad tímto rozšířeným okruhem nebo kruhem Země; a že rozloha Země byla pod jeho nohama.“ Jak už jsme zmínili dříve, Albert Barnes sám věří v zeměkouli, a přesto uznává, že hebrejský lid v ni nevěřil, protože koncept zeměkoule byl tehdy naprosto neznámý. Barnes vykládá Izajáše 40:22 doslova (věcně) tak, jak to činili Hebrejci, a nepovažuje slovo „kruh“, za nějaké poetické ztvárnění „koule“. Barnes uvádí, že z Izajášova pohledu Bůh sedí nad plochým kruhem Země. Izajáš ale nebyl jediný, kdo měl takový pohled. Proroku Ezechieli byla dána výsada spatřit

vidění nebeské klenby, o kterém uvádí: „otevřela se nebesa a spatřil jsem Boží vidění“. Ezechiel 1:1. A takto pak Ezechiel popisuje nebeskou klenbu:

Ezechiel 1:22 Nahoře nad hlavami těch bytostí se prostíralo cosi jako třpytivá křišťálová klenba, budící hrůzu.

Podle Ezechiela, je nebeská klenba tvořena pevným materiálem, srovnatelným s křišťálem. A nyní si povšimněte, co Ezechiel viděl na druhé straně nebeské klenby:

Ezechiel 1:26 A shora nad klenbou, která byla nad jejich hlavou, bylo cosi podobné trůnu vzhledem jako safír a nahoře na tom jakoby trůnu kdosi vzhledem podobný člověku.

Ezechiel viděl, že Boží trůn se nachází nad klenbou, která pokrývala Zemi. To dokonale ladí s následujícím svědectvím Mojžíše:

Exodus 24:10 a viděli Boha Izraele a pod jeho nohama cosi podobné safírové dlažbě, průzračné jako samo nebe.

Mojžíš také viděl Boha Izraele sedícího na svém trůnu a poznamenal, že pod jeho nohama byl pevný materiál, který se podobal „safírové dlažbě“. Zajímavé je, že hebrejské slovo pro „dlážděné“ je „libnâh“ (H3840), což pochází z kořene „lâban“ (H3835). Toto slovo znamená „bělost, což je (implicitně) průhlednost“.⁷ Na základě toho Youngův doslovný překlad Exodus 24:10 zní:

Exodus 24:10 a oni viděli Boha Izraele, a pod jeho nohama *jakoby bílé dílo safíru* a jako substance nebe pro čistotu; (ČSP „průzračné jako samo nebe“)

Mojžíš viděl, že pod Božíma nohama byla struktura, která vypadala jako „cosi podobné safírové dlažbě, průzračné jako samo nebe“. Ačkoliv jsou safíry obecně známy jako zbarvené modře, ve skutečnosti existují i bílé safíry. Je známo, že safír přijímá svou barvu „ze stopových prvků přítomných v zemi, když se tvoří

krystal.” A proto „jsou bílé safíry poměrně vzácné; jsou stopovými prvky zcela nedotčeny.”⁸

Mojžíš jasně popisuje stejnou nebeskou klenbu, o které mluvil Ezechiel. Protože ve verši 22 Ezechiel popisuje, že „nad hlavami těch bytostí se prostíralo cosi jako třpytivá křišťálová klenba, budící hrůzu.” Bílý safír je naprosto bezbarvým krystalem. Je průhledný, a proto se používá hebrejské slovo „libnâh“ a proto Mojžíš říká, že pod Božím trůnem bylo „cosi podobné safírové dlažbě, průzračné jako samo nebe”. Safírový krystal má skutečně ohromující kvalitu. Mohsova stupnice tvrdosti, která seřazuje tvrdost minerálů na stupnici 1-10, umísťuje safír (krystalická struktura korundu) na stupeň 9. Je úžasné, že jediným krystalem tvrdším než safír je diamant s hodnotou 10 na Mohsově stupnici.⁹

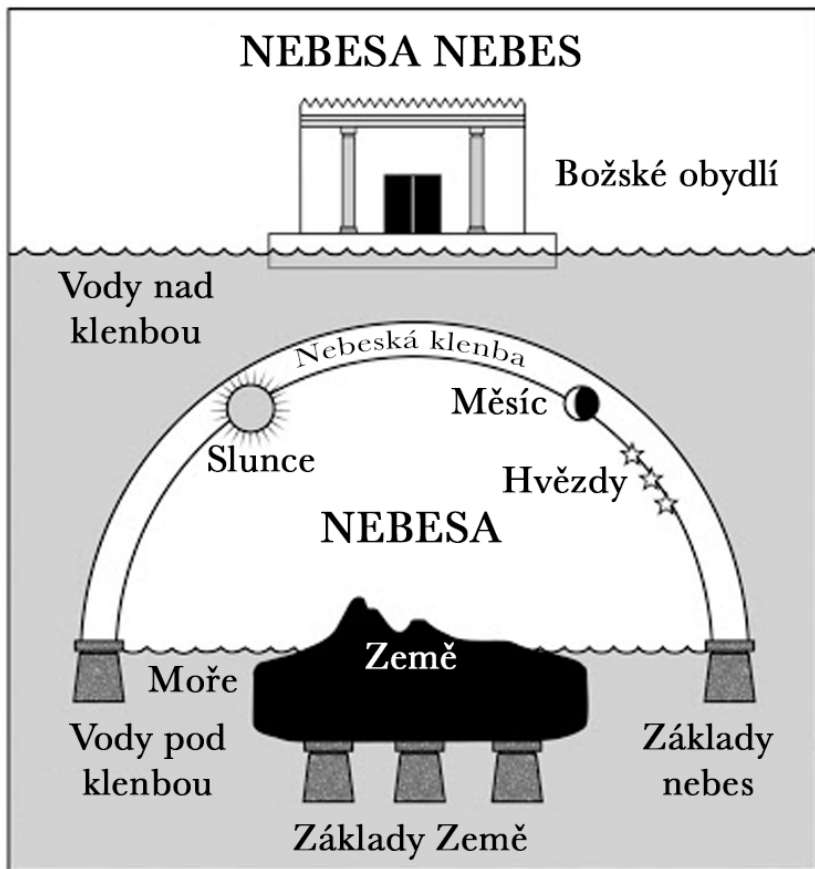
S ohledem na to je nebeská klenba – jak ji viděli ve vidění Ezechiel i Mojžíš – připodobněna k průzračné a přesto neuvěřitelně pevné struktuře. Navíc, oba tito muži viděli, že Boží trůn byl umístěn přímo nad touto stavbou. A přece jsme se dříve dozvěděli, že nad klenbou jsou vody, vždyť jejím účelem je oddělovat vody nad ní od vod pod ní. Jak je tedy možné, že Boží trůn je nad nebeskou klenbou, když tento prostor zabírají vody? Podívejme se na následující pasáž z Žalmu 104, v níž žalmista krásně sladuje Ezechielův popis Božího trůnu nad klenbou s vědomím, že nad ní jsou drženy vody:

Žalm 104:3 Na vodách kladeš trámy svých komnat, z oblaků si činíš vůz, vznášíš se na perutích větru:

Bůh umístil trámy svých komnat na vodách nad nebeskou klenbou! Albert Barnes znovu dochází ke stejnému závěru:

Slovo přeložené jako „trámy” [z hebrejského slova „aliyâh”] znamená „horní komnata, podkroví”... Vztahuje se zde ke komnatě – vznešenému Božímu příbytku – jako by byl vyvýšen nad všechny ostatní budovy nebo nad světem. Slovo „vody” zde odkazuje na popis stvoření v Gen 1:6-7 – vody „nad oblohou” a vody „pod oblohou.” Je zde narážka na vody nad nebeskou

klenbou; a význam je ten, že Bůh postavil sídlo svého vlastního příbytku – místnost, kde přebývá – v těchto vodách; tedy na nejvznešenějším místě ve vesmíru. To neznamená, že ho vybuodoval z vody, ale že jeho domov – místo jeho přebývání – je v, nebo nad těmito vodami, jakoby vystavěl svůj příbytek ne na pevné zemi nebo skále, ale ve vodách, a tak dal stabilitu tomu, co se zdá, že žádnou stabilitu nemá a činí ze samotných vod základ pro stavbu svého sídla.

Tento princip znovu zdůrazňuje lásku a dobrodiní Boha stvoření. Namísto toho, aby se náš Bůh nacházel miliardy světelných let daleko, má svůj trůn těsně nad nebeskou klenbou a neustále pozoruje a pečuje o obyvatele Země dole! Přesto, žádný z těchto

veršů nedává žádný smysl v heliocentrickém modelu. Protože v systému zaměřeném na Slunce se tvrdí, že „není žádná nebeská klenba a nejsou žádné vody nad ní.”¹⁰ Vědecké učebnice o přítomnosti nebeské klenby a vodách na ní zcela mlčí z prostého důvodu, že věda popírá jejich existenci. A přesto se tento model mnozí křesťané rozhodli podporovat a bránit.

Země má základy

Dalším často opakovaným prohlášením Písma je, že Země je postavena na základech. Prorok Samuel popisuje tyto základy jako sloupy: „Neboť Hospodinu patří sloupy země, na ně položil svět.” 1 Samuelova 2:8. Zachariáš potvrzuje totéž: „Hospodinovo slovo o Izraeli, výrok Hospodina, který roztáhl nebesa a klade základy Země.” Zachariáš 12:1. Někdo by mohl namítnout, že tyto verše jsou jenom poetické; že Země není postavena na doslovných sloupech (pilířích). Jenže tento koncept sděluje sám Stvořitel. Bůh slyšitelně mluví s Jobem a říká: „Kde jsi byl, když jsem kladl základy Zemi? Pověz, jestliže máš rozum.” Ve verši 6 Bůh opakuje svou výzvu tím, že se ptá: „Do čeho byly zapuštěny její základy?”

Vyzýval by Bůh Joba otázkou, která by byla metaforická? Vyzýval by Bůh Joba otázkou, která nemůže být zodpovězena, protože neexistují žádné skutečné základy? To by nebyla spravedlivá ani čestná výzva. Skutečnost je, že sám Bůh mluví k Jobovi a dvakrát prohlašuje, že položil základy Země. A přesto křesťan, který věří v rotující zeměkouli letící vesmírem, nemůže tato slova přijmout doslova, i když je vyslovuje samotný Bůh s ohledem na své vlastní stvoření. Toto je ukázkový příklad, jak heliocentrické paradigma vede lidi k zpochybňování Božího slova.

Země má základy, a jak jsme viděli od prvního dne stvoření, tyto základy byly založeny na vodách propastné tůně. Židovská encyklopedie opět potvrzuje, že tak tomu Hebrejci věřili:

...Hebrejci věřili, že na počátku, než Země a nebe byly odděleny, tady byl praoceán a temnota. Z tohoto „slovo Boží” povolalo světlo. Rozdělil vody: horní vody uzavřel v nebi a na

spodních založil svět.¹¹

Toto chápání prvního dne stvoření dokonale ladí s mnoha dalšími pasážemi Písma. Jak prohlašuje žalmista: „Vždyť on ji založil na vodách, upevnil ji na vodních proudech.” Žalm 24:2. Během potopy, „se rozevěřely všechny prameny veliké hlubiny a uvolnily se nebeské průduchy.” Genesis 7:11. Vody, které zaplavily zemi, přicházely shora i zespodu. Ale zatímco byla otevřena okna nebeské klenby, ne všechny vody byly uvolněny. V Genesis 8:2 nacházíme, že po nějaké době Bůh zavřel okna nebes a vody byly zadrženy. Verš říká: „Prameny hlubiny a nebeské průduchy byly zacpány a déšť z nebe byl zadržán.” Navíc David dlouho po potopě prohlásil: „Chvalte jej, nebesa nebes, i vody, které jsou nad nebesy!” Žalm 148:4. Nebeská klenba a vody nad ní tam zůstávají až dodnes!

Země je stabilní a Slunce se pohybuje

Bůh stanovil, že úkolem Slunce a Měsíce bude určovat dny, noci, roční období a roky, které bude lidstvo prožívat na Zemi. Naopak heliocentrický model tvrdí, že je úlohou Země vytvářet dny, roční období a roky rotací kolem své osy a oběhem kolem Slunce. To je na hony vzdálené tomu, co bylo nastíněné v Genesis 1:14, kde Bůh prohlašuje, že určil Slunce a Měsíc, „aby oddělovala den od noci a byla na znamení, k určování časů, dnů a let”.

Dále je důležité si uvědomit, že Země byla dříve než Slunce. Jak jsme viděli, Slunce bylo stvořeno čtvrtého dne a bylo umístěno do prostoru vytvořeného nebeskou klenbou nad Zemí. Jak by se podle tohoto popisu mohla Země otáčet kolem Slunce? Vraťte se k ilustraci výše a uvidíte, že pro Zemi – která je základnou – je fyzicky nemožné obíhat kolem Slunce, které je omezeno na prostor nad ní. To je jeden z příkladů toho, jak je heliocentrický model naprosto nekompatibilní s popisem v Genesis.

Navíc je nám v Žalmu 93:1 řečeno, že „svět je upevněn, nic jím nemůže pohnout.” To je opakováno téměř slovo od slova v 1 Paralipomenon 16:30: „On upevnil zemský kruh, že se nehne.”

Naproti tomu je nám v mnoha pasážích řečeno, že Slunce se pohybuje. V Žalmu 19:1 David prohlašuje: „Nebesa vypravují o Boží slávě; obloha vypovídá o díle jeho rukou.” Obloha (klenba) je téma, které by mělo být studováno, protože vyvyšuje majestát úžasného a dokonalého Boha. To je právě to, o čem mluví Izajáš ve 40. kapitole své knihy. David pokračuje:

Žalm 19:5 Slunci na nich [nebesích] postavil stan.

19:6 Ono jako ženich vychází ze své komnaty; veselí se jako hrdina běžící svou cestou.

19:7 Od konce nebes vychází a obíhá opět ke konci; před jeho žářem se nic neskryje.

Jak někdo může sladit tuto pasáž – ve které David přirovnává Slunce k silnému muži běžícímu závod a k ženichovi vycházejícímu z komnaty – s heliocentrickým modelem? Jak chce někdo smířit Davidovo tvrzení, že Slunce obíhá okruh, s vírou, že je to Země, která rotuje a obíhá kolem Slunce? Opět vidíme, že Bible a heliocentrický pohled, jsou naprosto neslučitelné.

Kdo staví na Písmu, musí dojít k závěru, že je to Slunce, co se pohybuje; ne Země. Jak ale Job uznává, Bůh má moc způsobit, že Slunce bude nehybně stát, jak učinilo před Jozuem, kdy „slunce zůstalo stát a měsíc se zastavil.” Jozue 10:13. Job říká, že Bůh prostě „řekne slunci, a nevyjde”. Job 9:7. Pro ty, kdo přijímají biblický model, není těžké si představit slunce stojící nehybně uprostřed prostoru vytvořeného klenbou. To ale neplatí pro ty, kdo se drží heliocentrického modelu. Tento model totiž nejen předpokládá, že se Země točí kolem své osy a obíhá kolem Slunce, ale že celý sluneční systém se řítí vesmírem rychlostí 828 000 km/h. Jozue ukazuje, že Bůh přikázal slunci nehybně stát a „zastavilo se Slunce v polovině nebes a nespěchalo k západu po celý den”. Pokud by Země byla držena nehybně, a dokonce 12 hodin, zůstala by 10 milionů kilometrů pozadu za zbytkem solárního systému. Nedává mnohem větší smysl vzít Boha za slovo a přijmout, že to bylo Slunce, co se zastavilo uprostřed nebe, přesně jak Bůh řekl?

Když se člověk chopí Božího slova tímto způsobem, důsledky jsou skutečně úžasné. Zjišťujeme, že se netočíme kolem Slunce; což je koncept, který má své kořeny v pohanském uctívání Slunce. Také nejsme drženi sluneční takzvanou gravitační přitažlivostí. Protože Bůh „zavěsil zemi na ničem”. Job 26:7. Je to Bůh, kdo drží Zemi na jejím místě. „Já držím její sloupy,” říká v Žalmu 75:3. Země je skutečně centrem Božího plánu. Jsme udržováni jeho mocí a jsme skutečně zřítelníci jeho oka.

Viděli jsme, že bibliční pisatelé věřili v model ploché Země a své porozumění zakládali na Genesis a Starozákonních Písem. V tomto modelu je zemský povrch chápán jako plochá kruhová plocha, překlenutá strukturou podobnou stanu, zvanou nebeská klenba. Nebeská klenba je pevná stavba, která drží vody nad sebou a udržuje jejich oddělení od vod pod ní. A Slunce, Měsíc, hvězdy a ptáci nebeští přebývají v prostoru tvořeném nebeskou klenbou.

V další části této knihy se podíváme na historii kosmologie, od hebrejského chápání až k pohledu, který je dnes široce přijímaný. Odhalíme tak, jak, kdy a kým byla teorie zeměkoule zavedena, a prozkoumáme důsledky, které tato nová teorie měla tehdy a má nyní.

Dějiny kosmologie

Je zcela nesporné, že staří Hebrejové zastávali představu ploché, neotáčející se Země. Shodli se na tom nejen světští a církevní historikové, bylo to prokázáno i z Bible. Prozkoumejme nyní počátky teorií o heliocentrickém modelu a rotující zeměkouli. Není překvapením, že tyto koncepce mají základ, stejně jako většina nebiblických nauk, v pohanské filosofii. Encyklopedie Britannica uvádí:

Autorství myšlenky, že je Země kulatá, je obvykle přičítáno Pythagorovi (rozkvět 6. století př.n.l.) a jeho škole...¹²

Není bez zajímavosti, že Origenes a Augustinus, církevní otcové, kteří zavlekli do křesťanství spousty omylů, byli do značné míry ovlivněni myšlenkami Platóna. Co se Země týče, vyučovali Pythagoras a Platón geocentrický model zeměkoule. První heliocentrický model zeměkoule je přičítán Aristarchovi, o čemž svědčí následující citát:

Aristarchos ze Samu, řecký astronom ze 3. století n.l., byl průkopníkem teorie, že Slunce je centrem vesmíru a Země obíhá kolem něj.¹³

Neexistují záznamy o tom, že by raná křesťanská církev tyto pohanské koncepty přijala. Během temného středověku dřímala heliocentrická teorie v prostředí římského šera. Prudký rozmach poznání Bible v raném 16. století dal však podnět k novým útokům mocností temnoty na pravdy Božího slova. Víra v Písmo měla být opět vyrvána z lidských srdcí a Boží zjevení mělo nahradit učení filosofů.

Následující citát patří muži jménem Andrew Dickson White, evolucionistovi a zastánci heliocentrického modelu. White, člověk bez jakékoli náklonnosti k biblickému modelu, zde popisuje vítězství, kterého bylo dosaženo nad záznamem stvoření v knize Genesis, a to zejména prostřednictvím teorií pěti mužů:

Ve druhé polovině šestnáctého století se zdálo, že evoluční teorie (teorie, popírající doslovné stvoření v šesti dnech) nabývají konkrétnější podoby. Neboť se zde postupně, jeden za druhým, objevilo pět největších mužů, jaké kdy zplodila lidská rasa - Koperník, Kepler, Galileo, Descartes a Newton - a když byla jejich práce dokončena, staré teologické pojetí vesmíru zaniklo. „Prostorná nebeská klenba ve výšinách“ – „krystalická klenba“ – Všemohoucí, trůnící nad „nebeskou klenbou“, a vlastněma rukama nebo s pomocí andělů udržující Slunce, Měsíc a planety v pohybu ve prospěch Země, otevírá a zavírá „nebeské průduchy“, spouští na Zem „vody nad klenbou“, „pokládá na oblak svou duhu“, ukazuje „znamení a zázraky“, „vrhá komety“, „sesílá blesky“, aby zastrašil bezbožníky, a „otřásá zemí“ ve svém „hněvu“. To vše zmizelo.

Těchto pět mužů předalo světu nové božské zjevení a prostřednictvím posledního z nich, Newtona, povstala nová rozsáhlá koncepce, která se měla stát staré teorii o stvoření světa osudnou. Tito muži položili nový základ pro teorii evoluce, naprosto odlišnou od teorie stvoření.¹⁴

Tato pasáž vyznívá překvapivě jasně. Díla Koperníka, Keplera, Galilea, Descarta a Newtona zpečetily osud teorie stvoření. Jejich dílo vydláždilo cestu evoluční teorii a později i teorii velkého třesku. Podívejme se stručně na díla některých z těchto mužů.

Koperník - schválen Římem

Mikuláš Koperník byl tím, kdo západním křesťanům odkázal teorii heliocentrismu. Ještě předtím, než se Koperníkovy myšlenky dostaly do všeobecného povědomí lidí, mělo se běžně za to, že středem vesmíru je Země, nikoli Slunce.

Koperník žil na vrcholu reformace. Byl současníkem Martina Luthera, Jana Kalvína, Williama Tyndala, Huldrycha Zwingliho a dalších protestantských reformátorů. Na rozdíl od těchto odvážných mužů však Koperník nepřijal revoluční myšlenky,

postupně přicházející tak, jak rostlo poznání Bible. J. Spitzer uvádí následující komentář a odkazuje se přitom na knihu *Koperník, zakladatel moderní astronomie* (1990) od Anguse Armitaga:

Koperník byl zbožný katolík, který akceptoval menší řády jako katolický klerik a v rámci katolické církve byl kanonickým právníkem.¹⁵

Budeme-li analyzovat načasování, ve kterém došlo ke zveřejnění Koperníkových objevů, odhalí se nám zásadní vhléd do záměru nepřítel. Ještě před vydáním Koperníkovy knihy začalo papežství ztrácet svůj vliv na myšlení lidí. Velký detektor omylů – Písmo svaté – se totiž konečně dostal na dosah obyčejným lidem. A když v roce 1450 vynalezl Johannes Gutenberg knihtisk metodou pohyblivého písma, stala se Bible ještě dostupnější. V roce 1516 vydal Erasmus vyčištěný řecký rukopis, známý jako *Textus Receptus*, který se stal v roce 1522 Martinovi Lutherovi základem pro překlad Nového zákona do němčiny a který v roce 1534 následně použil William Tyndale pro překlad do angličtiny. Jak píše historik Benjamin Wilkinson:

Středověké papežství se probudilo ze své letargie a zjistilo, že díky reformaci jsou dvě třetiny zemí v Evropě protestantské. Patřily k nim Německo, Anglie, skandinávské země, Holandsko a Švýcarsko. A Francie, Polsko, Bavorsko, Rakousko a Belgie rovněž inklinovaly k protestanství.¹⁶

Když v roce 1517 přibil Martin Luther na vrata kostela ve Wittenbergu svých 95 tezí, započal úsvit protestantské reformace. O dvacet šest let později publikoval Koperník ve své knize *O oběžích nebeských sfér*, která byla vydána v roce 1543, výklad heliocentrismu.

V této fázi již byla rozsáhlým šířením Bible ohrožena samotná existence papežství. Nemůže být proto náhodou, že Koperníkova kniha vyšla právě v této době. A jak již bylo řečeno, při práci na

heliocentrické teorii čerpal vlivný polský astronom ze spisů pohanských filozofů.

K tomu všemu probudily Koperníkovy rozsáhlé spisy na toto téma zájem Říma. A to do té míry, že papežův osobní sekretář, Johann Albrecht Widmannstetter, představil Koperníkovy objevy papeži Klementu VII. a jeho kardinálům. Papež byl nadšen a heliocentrickou teorii osobně schválil.

Myšlenka kulaté Země nebyla nová ani pro učence ze 16. století, protože milovali řecké filosofy, jako např. Platóna, který zastával geocentrický model zeměkoule. Tito učenci však ještě neměli odvalu trvat na tom, že Země obíhá kolem Slunce, protože dobře znali biblický postoj, prohlašující, že Slunce se pohybuje nad nehybnou Zemí.

Krise papežství si však vyžádala odvážnější kroky. Poté, co se učenci v Římě podrobně seznámili s heliocentrickou teorií, zjistili, že tato pohanská kosmologie se Sluncem ve středu stojí v přímém protikladu se soustavou soustředěnou kolem Země, jak ji popisuje Bible. Uvědomili si, jaké škody by tato nová teorie mohla způsobit víře v Písmo. Jeden z kardinálů, o kterém můžeme jen stěží pochybovat a který se zúčastnil Koperníkovy přednášky pořádané o několik let dříve, se proto obrátil na tohoto astronoma se vzkazem. V roce 1536 napsal kardinál Nikolaus von Schönberg Koperníkovi dopis, ve kterém ho vyzývá: „Sdílejte tento svůj objev s učenci.“ Koperník později tento velmi významný dopis zveřejnil ve své knize *O oběžích nebeských sfér*.

I přesto, že byl takto vyzván od nejvyšších představitelů Říma, Koperník se stále zdráhal, protože nebyl připraven čelit bouři kontroverzí, která by následovala po takovém otevřeném útoku na Písmo. Proto zdržel vydání svého díla až do své smrti v roce 1543.

Zprávy o nové teorii však zřejmě již pronikly do světa, protože v roce 1539, čtyři roky před zveřejněním Koperníkova díla, Martin Luther v rozhovoru prohlásil:

Hovoří se o novém astrologovi, který chce dokázat, že namísto nebes, Slunce a Měsíce se pohybuje a obíhá Země a to tak, jako když někdo jede v kočáře nebo se plaví na lodi, a přitom může klidně sedět a odpočívat, zatímco země a stromy putují a pohybují se. Ale tak se věci v dnešní době mají: chce-li být člověk chytrý, musí... vymyslet něco zvláštního, a způsob, jakým to provede, musí být ten nejlepší! Hlupák chce obrátit celé astronomické umění vzhůru nohama. Avšak Písmo svaté nám říká, že to Slunci, nikoli Zemi, přikázal Jozue, ať se zastaví.¹⁷

Luther sice horlivě odhaloval Koperníkův nebiblický omyl, zatím však ještě nepostřehнул, jaký záměr má s touto novou vědou papežství. Kardinál Thomas Wolsey, jeden z nepřátel Williama Tyndala, představil ďábelský plán, který měl nahradit autoritu Písma lidskými naukami. Wolsey si díky své mazanosti vysloužil pozici osobního poradce papeže Klementa VII. a za vlády krále Jindřicha VIII. se stal rozhodující osobou ve státních záležitostech.¹⁸ Wolseyho rada zněla takto:

Protože tisk [Písma] nelze zastavit, bude nejlepší postavit učení proti učení a seznámit s touto disputací veškeré obyvatelstvo, čímž mezi laiky rozšíříme atmosféru obav a rozkolu. Což s naprostou jistotou povede k tomu, že budou pozorně naslouchat svým učitelům a představeným.¹⁹

Aby bylo papežství schopno opět oslabit víru v Bibli, rozhodlo se postavit učení pohanských filosofů proti učení Písma. Pro začátek si snad nemohli vybrat lepší biblické texty, kde mohli podniknout útok proti uvedeným faktům o stvoření, než jsou záznamy v první kapitole knihy Genesis. Ve svém díle o odhalení jezuitů s názvem *Vládci zla* používá a předkládá Frederick Saussy zdrojové materiály, které používalo papežství k potírání Bible a reformace.

Z východního Středomoří přivezli stoupenci pradědečka Klementa VII., Kosmy Medicejského [1389 – 1454], obrovskou sbírku gnostického učení. Tyto proslulé mystické, vědecké a filosofické svitky a rukopisy oslavovaly lidstvo. Kosma měl ve své knihovně ve Florencii shromážděno obrovské množství těchto pohanských spisů. Medicejská knihovna, jejímž posledním architektem byl Michelangelo, vítala učence, kteří se těšili papežské přízni. Není divu, že tito učenci začali brzy napodobovat papežství a soustředili se více na lidské filosofie než na Starý a Nový zákon. Filosofický vliv Medicejské knihovny byl tak rozsáhlý, že ji dodnes učenci považují za kolébku západní civilizace.²⁰

Stejně jako v dobách starého Izraele byla i nyní jako norma proti Písmu postavena pohanská kultura. Toho bylo dosaženo nejen prostřednictvím strhujících dramát Williama Shakespeara a děl okultních umělců, jako například Michelangela, ale také využitím pohanských představ o vesmíru, které měly být později označeny za vědu.

S prozíravou předvídavostí dokázal Erasmus Rotterdamský vytušit, jaký dopad bude mít mezi učenci přílišná posedlost pohanskými spisy. V knize *Dějiny reformace v šestnáctém století* svazek 1 uvádí Jean Henri Merle d'Aubigne následující slova, která pronesl Erasmus v roce 1516:

Obávám se, že studium starověké literatury s sebou přinese znovuobnovení starověkého pohanství.²¹

Je dobře známo, že řecký filozof Platón patřil k těm, kteří jako první oficiálně prohlásili, že Země je kulatá. Platón však věřil v geocentrický model. Koperník posunul představu kulaté Země o krok dále, když zpopularizoval heliocentrickou teorii se Sluncem ve středu.

Jak jsme již poznali, Koperník byl učencem, těšícím se papežské přízni, neboť vydání jeho díla o heliocentrickém modelu si vyžádali nejvyšší kardinálové v Římě.

Aby podpořil svou teorii, nezaložil Koperník svůj výklad na Starém ani na Novém zákoně, nýbrž opíral se raději o pohanského filozofa Aristarcha. Řečtí filosofové však nebyli jediným zdrojem, z něhož Koperník čerpal inspiraci. V následujícím úryvku podivného znění z jeho knihy *O obězích nebeských sfér* můžeme pozorovat neblahé následky zahrávání si s pohanskými filosofiemi.

Uprostřed toho všeho však přebývá Slunce. A kdo by v tomto přenádherném chrámu umístil tuto lampu na jiné nebo lepší místo než na toto, odkud může najednou osvětlovat celý vesmír? Ne neprávem tedy někteří nazývají Slunce lampou vesmíru, jiní jeho myslí a další jeho vládcem. Trismegistus jej nazývá viditelným bohem.²²

Fascinace pohanskými spisy přivedla Koperníka k obdivování oslnivého předmětu pohanského uctívání: Slunce. Zdrojem jeho astronomických tvrzení se mu stalo spíše modlářství než bádání, stejně jako pohanům, od kterých tato tvrzení získal. Na hony vzdálen objektivnímu a racionálnímu jazyku vědce, prohlásil Koperník, hledící a mumlající mystickou sofistickou kouzelníka, že Slunce sídlí v „nejnádhernějším chrámu“ a že je právem nazýváno „myslí a vládcem vesmíru“ a „viditelným bohem“! Takové bláboly rozhodně nejsou biblické ani vědecké. Vede to k položení otázky: mohl by heliocentrismus, systém soustředěný na Slunce, být jen další záminkou k babylonskému uctívání Slunce, které si vedle trojice a svěcení neděle našlo svou cestu do křesťanské víry?

Stojí za povšimnutí, že v předchozím citátu Koperník zmiňuje jméno jednoho pohanského filozofa: Herma Trismegista. Předpokládá se, že Trismegistus žil v době faraonského Egypta; jeho spisy jsou známy jako Hermetika.

Hermetické texty se v období renesance těšily velké důležitosti a ovlivnily značnou část esoterického umění a literatury té doby. Papež Borgia dokonce pověřil proslulého malíře Pinturicchia, aby vymaloval strop apartmánů Borgia ve Vatikánu freskami Herma Trismegista spolu s dalšími egyptskými ikonami. Tyto malby a fresky byly vytvořeny v letech 1492 až 1494. Koperníkovi se oblíbené báje o Hermovi Trismegistovi zřejmě velmi zamlouvaly, protože jeho proslavenou tezi (týkající se kosmologie se Sluncem ve středu) můžeme několikrát nalézt také ve spisech tohoto opěvovaného egyptského mága. Například v XVI. traktátu Hermetiky Trismegistus píše:

[7] Slunce se totiž nachází ve středu vesmíru a zdobí jej jako koruna...

[17] Slunce je obklopeno šesti sférami, které na něm závisejí: sférou nehybných hvězd, sférou šesti planet a tou, která obklopuje Zemi.

[18] Otcem všech je tedy bůh, jejich řemeslníkem je slunce; a kosmos je nástrojem řemeslného umění.²³

„Třikrát největší“ Hermes Trismegistus držící pancířovou kouli představující jeho kosmologii.

Hermes Trismegistus se Zodiakem, místnost Sibylů, apartmány Borgia, Vatikán

Po přezkoumání všech těchto důkazů je naprosto zřejmé, že Koperníkova publikace nebyla ničím jiným než, jak již prohlásil kardinál Wolsey, postavením „učení proti učení“, Řím postavil falešné nauky pohanských filozofů proti pravdivému učení Písma, které v té době způsobovalo velkou škodu jeho světské i duchovní moci. A skutečně, Koperníkova teorie se zrodila na samém počátku římské protireformace a stala se tak jedním z prvních výstřelů namířených proti Bibli. Tímto se arcipodvodníkovi podařilo zatahnout obyvatelstvo do sporu o přesnosti popisu stvoření v knize Genesis. Počáteční podrývání Bible vedlo v následujících staletích ke vzniku závažného bludu, majícího destruktivní následky pro intelektuální vrstvy křesťanstva, které, začaly odmítat Písmo a upřednostňovat 'rozum', jak brzy zjistíme.

Zajímavé je, že Martin Luther, Koperníkův současník, si byl skutečností, že učence jeho doby okouzly pohanské materiály, dobře vědom. Předvídaje zhoubné důsledky tohoto postavení „učení proti učení“, napsal Luther v roce 1522 následující slova:

Obávám se, že se univerzity ukáží být širokými bránami pekla, pokud se nebudou usilovně snažit vykládat Písmo svaté a vštěpovat je do srdcí mladých lidí. Nikomu nedoporučuji umístit své dítě tam, kde na přední místo nestaví Písmo. Každá instituce, ve které se lidé neustále nezabývají Božím slovem, se nevyhnutelně musí stát zkaženou.²⁴

Jak pravdivá se ukázala být Lutherova slova. A co teprve ostatní protestantští reformátoři? Jak na tuto novou koperníkovskou teorii reagovali muži jako Kalvín, Melanchton a Zwingli?

Reformátoři odmítají Koperníka

Mohl by jakýkoli znalý křesťan zpochybnit skutečnost, že během rušného období reformace vzešly z katolické církve pouze omyly a

temnota? Odvážil by se někdo tvrdit, že tyto nové nebeské teorie, pocházející od člena duchovenstva a schválené nejvyššími kardinály v Římě, byly poselstvím z nebes? Byla to síla zdola, která působila skrze papežské úřady. Duch Boží však proti těmto bludům papežství postavil svou normu. Reformátoři zaujali vůči Koperníkovým závěrům velmi rozhodný postoj. Začněme spisy Jana Kalvína, který nekompromisně odsoudil nebiblické omyly Koperníkova heliocentrického modelu:

Křesťan nemá dělat kompromisy, které by zastíraly rozdíly mezi dobrem a zlem, a má se vyvarovat chyb těch snůlků, chovajících ducha hořkosti a svárливosti, kteří všechno haní a snaží se bránit řádu přírody. *Budeme moci spatřit některé, kdož jsou pomatení, a to nejen v náboženství. Ve všem odhalují svou zrůdnou povahu, takže budou tvrdit, že to není Slunce, které je v pohybu, ale naopak Země, která se pohybuje a otáčí. Když spatříme výplody takovýchto myslí, budeme muset přiznat, že jsou ovládány ďáblem, a že Bůh nám je nastavuje jako zrcadlo, aby nás zachoval ve své bázni.*²⁵

K potvrzení existence božské Prozřetelnosti by mělo stačit pouhé zkoumání světa samo o sobě. *Nebesa se denně otáčejí* a jakkoli nesmírná je jejich hmota, jakkoli nepředstavitelná je rychlost jejich otáčení, nepociťujeme žádné otřesy, žádné narušení harmonie jejich pohybu. *Slunce, ačkoli při svém oběhu mění každý den svou dráhu, se každoročně vrací do stejného bodu.* Planety si při svém putování zachovávají svá příslušná postavení. Jak by mohla být Země zavěšena ve vzduchu, kdyby ji nedržela Boží ruka? *Jakým způsobem by se mohla udržet v nehybném stavu, zatímco jsou nebesa nad ní v neustálém prudkém pohybu, nebyli by tu Božského Tvůrce, který ji založil a upevnil?* Ano, on ji založil.²⁶

Kalvínův odpor k heliocentrickému modelu vycházel z jeho znalosti Písem. Abychom potvrdili Kalvínovu nedůvěru v teorii kulaté Země, jejíhož pohanského původu si byl vědom, dovoďte uvést ještě jeden citát:

Každý z nás podléháme nějakému vlastnímu omylu, ale všichni jsme si podobní v tom, že nahrazujeme jediného živého a pravého Boha zrůdnými výmysly – což je onemocnění, které se netýká jen tupých a hloupých, ale postihuje i ty nejušlechtilejší a ty, kteří jsou v jiných záležitostech mimořádně bystří.

V jakém rozsahu zde odhalila celá řada filozofů svou hloupost a nedostatek rozumu? Nemluvě o dalších, jejichž absurdní tvrzení jsou ještě hrubšího rázu, *jak úplně se Platón, ten nejstřízlivější a nejnábožnější z nich, ztrácí ve své kulaté Zeměkouli?*²⁷

Kalvín nebiblický základ teorie zeměkoule dobře rozpoznal a jednoznačně věřil v plochou Zemi. Když se vrátíme k Whiteově knize, *Dějiny boje vědy s teologií v křesťanství*, najdeme zde další záznamy o vzpouře protestantů proti Koperníkově teorii heliocentrismu. Mějte na paměti, že tento autor odmítl stvoření ve prospěch evoluční teorie.

Reformace se zpočátku této lepší teorii plně nepodřídila. *Luther, Melanchton a Kalvín se velmi přísně drželi přesné litery Písma*. Dokonce i Zwingli, jehož stanoviska byla značně liberální, měl v této záležitosti jasno a *zastával názor otců, že nebesa od Země oddělovala velká klenba neboli podlaží, že nad ní byly vodstva a andělé a pod ní země a lidé*. str. 97.

Všechny protestantské odnože - luteráni, kalvinisté i anglikáni - se předháněly v odsuzování Koperníkova učení odporujícího Písmu a v pozdějším období se stejným směrem ubírali i puritáni. str. 126.

Melanchton, jakkoli byl mírný, nezůstával v odsuzování Koperníka nijak pozadu za Lutherem. Ve svém pojednání „Prvky fyziky“, vydaném šest let po Koperníkově smrti, říká: „Oči jsou svědky toho, že se nebesa otočí za dvacet čtyři hodin. Ale někteří lidé, ať už z lásky k novotám nebo aby dali na odiv svůj důvtip, dospěli k závěru, že se Země pohybuje a trvají na přesvědčení, že se neotáčí osmá sféra, ani Slunce... Tvrdit něco takového na veřejnosti je nedostatek poctivosti a slušnosti a tento příklad je

opravdu zhoubný. *Součástí zdravé mysli je přijmout pravdu zjevenou Bohem a podvolit se jí.*“ Melanchton dále cituje pasáže ze Žalmů a Kazatele, které podle něj jasně a jednoznačně tvrdí, že Země stojí pevně a že *Slunce se pohybuje kolem ní, a dodává tak váhu dalším důkazům svého tvrzení, že „Země nemůže být nikde, pokud není ve středu vesmíru.“* str. 126-127.

Zatímco luteránství takto odsuzovalo teorii pohybující se Země, nezůstaly pozadu ani ostatní odnože protestantismu. Vedení se ujal Kalvín, když ve svém komentáři ke knize Genesis odsoudil všechny, kteří tvrdili, že Země není středem vesmíru. Celou záležitost uzavřel obvyklým odkazem na první verš devadesátého třetího Žalmu a navrhl položil otázku: *„Kdo se odváží postavit Koperníkovu autoritu nad autoritu Ducha svatého?“* str. 127.

Dr. John Owen, muž tolik známý v puritánských kronikách, označil Koperníkův systém za *„bludnou a svévolnou hypotézu, která je v rozporu s Písmem“*, a dokonce i John Wesley prohlásil, že nové myšlenky *„směřují k nevíře.“* str. 128.²⁸

Věrní svému mottu (sola scriptura) bojovali tito muži za svědectví o stvoření, které je jasně popsáno v Bibli. Postavíte se také za tyto odvážné reformátory, jejichž kosmologie byla podobně jako u starých Hebrejů pevně založena na Bibli? Nebo se namísto toho rozhodnete považovat za autoritu člověka, jakým byl Koperník? Muž, jehož vlastní slova jasně prozrazují oddanost Římu?

Ve skutečnosti, předmluvou ke Koperníkovu vrcholnému dílu *O oběžích nebeských sfér* (1543) je dedikační dopis „Jeho Svatosti, papeži Pavlu III.“ *Encyclopaedia Britannica* uvádí, že „Papež Pavel III. (vládl v letech 1534-49) je považován za prvního papeže protireformace.“²⁹ Právě tohoto muže Koperník nazývá *„nejvýznačnějším mužem v důstojnosti postavení a v lásce ke všemu učení, dokonce i k matematice“* a obrací se na něj se slovy: *„Svou autoritou a úsudkem můžete snadno umlčet kousavé poznámky pomlouvačů.“* Dílo reformátorů a dalších obhájců

Bible v boji proti Koperníkovým teoriím nezůstalo bez povšimnutí, a proto astronom navrhuje:

Pokud se náhodou vyskytnou planí mluvkové, kteří, ač neznají veškerých matematických věd, se přesto domnívají, že mají právo vynášet soudy o těchto věcech, a pokud se tito odváží kritizovat a napadat mou teorii kvůli některým pasážím Písma, které si falešně překroutili pro své vlastní účely, je mi to úplně jedno a nejen to, budu jejich úsudkem navíc opovrhovat jako pošetilým.³⁰

Stát v otázkách astronomie na straně Koperníka nepochybně znamenalo stát během protireformace na straně Říma.

Zatímco Koperník předkládal světu heliocentrismus, jeho současníci, zejména protestanté, jej zásadně odmítali. Další oponent geocentrického pohledu byl ve své době také kontroverzním, později však bude oslavován jako ikona heliocentrického učení.

Galileo: přítel jezuitů

Jak již bylo potvrzeno, katolická církev Koperníkův model heliocentrického vesmíru a zeměkoule nejen schválila, ona jej i vyvyšovala. Proto je dost zvláštní, že byl Galileo krátce po zveřejnění stejného postoje uvězněn a přinucen jej odvolat. (Galileo se narodil 21 let po Koperníkově smrti.) Tento zdánlivý nesoulad mohou objasnit některá fakta z Galileova života. Pro začátek se podíváme, jaký vztah měl Galileo k jezuitům, a to v následujícím textu:

Jezuité z Římské koleje (řeholní kněžský řád uvnitř katolické církve) pomohli Galileovi matematicky potvrdit jeho verzi heliocentrické teorie a považovali jej za váženého kolegu a přítele.³¹

Jezuité to často hrají na obě strany, chtějí vzbudit dojem, že je církev zaměřena proti určité skupině, aby pak jako ona „napadená“ skupina získali sympatie skutečných nepřátel papežství. Tato strategie vychází z moudrosti starověkého přísloví: „Nepřítel mého nepřítele je mým přítelem.“ Skutečnými nepřáteli papežství byli protestanté, kteří byli nyní vtaženi do spolku s „utlačovaným“ heliocentristou a jezuitským agentem Galileem Galileim. A přesně, jak to Řím zamýšlel, vzbudil soucit s Galileovým pronásledováním i sympatie k jeho učením.

To, že šlo v případě Galileiho aféry o lstivý plán, potvrzují i slova Guye Consolmagna, ředitele Vatikánské Observatoře a předsedy Nadace vatikánské observatoře. Consolmagno je jezuita, který má bezpochyby důvěrné znalosti o tom, co se skutečně dělo mezi Galileem a církví. V nefalšovaném jezuitském stylu obratně odhaluje pravdu, která bude všem na očích:

Nikdo vlastně neví, proč šli po Galileovi... Po většinu jeho života jej lidé, včetně církve, obdivovali a považovali za hrdinu. Když se pak Galileo na konci svého života dostal do problémů, byl to opravdový šok. Bylo to v naprostém protikladu ke všemu, co bylo do té doby řečeno. Historická otázka tedy zní: „Proč se to stalo?“ Odpovědí je, že nevíme. Můžete jít na stránky Amazonu a najít si tam 300 knih o Galileovi, přičemž vám každá z nich poskytne jinou odpověď. Což znamená, že zde probíhalo něco, co nebylo jen o konfliktu mezi vědou a náboženstvím... Je to jako byste chtěli zjistit, co se stalo při atentátu na Kennedyho a čerpali své znalosti z filmu „JFK“. Dopadli byste stejně tak. Musíte mít na paměti, že ke Galileově kauze došlo v době vrcholící reformace a třicetileté války.³²

V tomto tvrzení klíčová vatikánská autorita v oblasti astronomie odhaluje, že „se zde dělo něco“, co souviselo s jednáním katolické církve vůči Galileovi, a nešlo jen o „pouhý spor věda versus církev“. Tím, že Consolmagno srovnává kauzu Galilea spíše s filmem „JFK“ a jeho ztvárněním atentátu na Kennedyho,

naznačuje, že šlo o spiknutí. Když poznamenává, že se to stalo v době „vrcholící reformace a třicetileté války“, nabízí tím několik vodítek, proč by takový postup mohl být pro církev užitečný. Čteme-li mezi řádky, vidíme, jak jezuita přiznává, že katolická církev použila tento zinscenovaný soudní proces proti svému dobrému katolíkovi Galileimu, aby podpořila svou strategii v boji vůči protestantské reformaci. A Galileo, poté, co předstoupil před inkviziční soud zastupovaný neblaze proslulými dominikány, strávil namísto pomalé a bolestné smrti určené věrným heretikům poslední léta svého života v domácím vězení.

Toto mazané divadlo pro veřejnost, které opět zorganizovali jezuité, vyneslo heliocentrickou teorii do popředí zájmu celého křesťanstva a bylo zřejmě součástí výše zmíněného plánu „dostat všechny lidi do sporu“ ohledně autority Písma svatého. Ve skutečnosti se tato událost dokonce dodnes používá jako příklad toho, jak se v minulých dobách neznalá společnost stavěla k astronomii. A Galileo je oslavován jako bojovník za pravdu! Bez ohledu na toto uznání zavedlo Galileovo dílo křesťanský svět zase o krok dále na cestě nevěry, založené na vědě, protože, jak jsme četli již dříve, těchto pět mužů, Koperník, Kepler, Galileo, Descartes a Newton přineslo světu nové božské zjevení „...určené k tomu, aby se stalo osudným pro starou teorii stvoření“ a „položilo nový základ pro teorii evoluce.“

Stručný pohled na život a dílo Izáka Newtona, Johannese Keplera a Reného Descarta nám odhaluje, že se všichni tito vědci zabývali okultní filozofií. Tyto jejich náklonnosti a postoje je vedly k předkládání mnoha spekulativních teorií podporujících heliocentrismus a dále podřívajících geocentrickou kosmologii Bible.

Johannes Kepler: Inspirován Egyptem

Johannes Kepler je jedním z pěti mužů, kteří podle Dicksona přinesli světu nové božské zjevení. Mimo jiné připisoval Kepler slapové jevy (příliv a odliv) gravitaci Měsíce. Stejně jako Koperník

byl i Kepler prodchnut mystikou „tříkrát velkého Herma“ a v jeho vlastních spisech najdeme bizarní přiznání, svědčící o původu jeho myšlenek. V jeho knize *Harmonie světů*, kde se snaží dokázat heliocentrický vesmír a vysvětlit pohyb planet kolem Slunce, se dočteme:

...jen několik dní poté, co začalo zářit ryzí Slunce této nejnádhernější studie, mě nic neomezuje, *je mi potěšením podlehnout inspirovanému šílenství, je mi potěšením vysmívat se smrtelníkům upřímným přiznáním, že kradu zlaté nádoby Egyptanů, abych z nich postavil příbytek svému Bohu, daleko, daleko za hranicemi Egypta...* Kostky jsou vrženy a já píši knihu.³³

Kepler zde beze studu přiznává, že ukradl egyptskému náboženství zlaté nádoby (posvátné předměty) a přinesl je křesťanskému Západu.

Nařídil snad Bůh, aby jeho lid hledal moudrost a poznání u pohanských národů? Nezamýšlel snad naopak, aby bylo posvátné světlo, o němž mluvili proroci a které je zaznamenáno v Písmu svatém, šířeno po celém pohanském světě? Přesto zde Kepler hrdě přiznává, že moudrost ukradl Egyptanům, ačkoli sebe samého a ostatní astronomy považuje za „kněze nejvyššího Boha, pokud jde o knihu přírody“.³⁴ Jak má křesťan pohlížet na objevy tohoto muže po takovémto vyznání?

Izák Newton a teorie gravitace

Izák Newton je oslavován jako největší vědec všech dob. Je zde však několik skutečností týkajících se jeho života, které by měly alespoň křesťanům zpochybnit věrohodnost jeho objevů. Nejvíce se Newton proslavil třemi pohybovými zákony, zejména však zákonem vesmírné gravitace:

Zákon vesmírné gravitace říká, že každý objekt ve vesmíru je přitahován každým jiným objektem ve vesmíru silou, jejíž velikost je přímo úměrná součinu hmotnosti těles a nepřímo úměrná druhé mocnině vzdálenosti jejich středů.³⁵

Moderní věda tvrdí, že to, co udržuje planety na jejich oběžných drahách kolem Slunce, je gravitace. To činí z gravitace základní prvek heliocentrického modelu. Při bližším zkoumání této teorie však vycházejí na povrch určité vědecké nejasnosti. *Encyklopedie Britannica* uvádí, že za tento jev jsou zodpovědné neviditelné částice zvané gravitony, „které nebyly přímo pozorovány“.

Graviton... je považován za nositele gravitačního pole... Gravitony, stejně jako fotony, by byly bezhmotné, elektricky nenabitě částice pohybující se rychlostí světla... Gravitony nebyly přímo pozorovány.³⁶

Zde je přiznání, že gravitace nebyla nikdy prokázána, protože gravitony nebyly nikdy přímo pozorovány. Abychom předešli pochybnostem, je pozorovatelným faktem, že objekty s vyšší hustotou se pohybují skrze objekty s nižší hustotou směrem k zemi, jak je to třeba u pířka padajícího vzduchem nebo u kamene klesajícího ve vodě na dno rybníka. Teorií, která nebyla nikdy prokázána ani pozorována, je však to, že hmota přitahuje jinou hmotu, což je teorie gravitace.

Co však dokázat lze, je to, že muž, který je autorem gravitačního zákona, byl vážně zapleten do okultního umění alchymie. Světští spisovatelé ho dokonce označili za čaroděje. Článek v časopise *National Geographic* uvádí:

Během svého života napsal Newton více než milion slov o alchymii v naději, že využije starověké znalosti k lepšímu vysvětlení podstaty hmoty a možná i k získání bohatství. Dlouho obcházeli akademici skutečnost o této jeho náklonnosti po špičkách, protože alchymie je obvykle odmítána jako

mystická pseudověda plná smyšlených a zpochybnitelných procesů.³⁷

Newtonova posedlost alchymii – což není nic menšího než egyptské čarodějnictví – je nepříjemnou skutečností i pro světského vědce natož pro křesťana. Přinejmenším je tímto spojením s okultismem závažně poznamenána postava Newtona jako objektivního a racionálního vědce.

Zajímavé je, že sám Newton se snažil udržet svou náklonnost k alchymii v tajnosti. Při jedné příležitosti napsal svému kolegovi, alchymistovi Robertu Boylemu a naléhal na něj, aby o jeho alchymii „zachoval mlčení“. Varoval jej, „že by tím světu vznikly obrovské škody, kdyby se u hermetických spisovatelů našla nějaká pravda“, protože zde bylo mnoho věcí, kterým „nikdo kromě nich nerozumí“.³⁸

Stejně jako Koperník a Kepler, měl i Newton hlubokou úctu k egyptskému mágovi Hermovi Trismegistovi, který uctíval Slunce a na kterého se odvolává ve výše uvedeném citátu. Ve skutečnosti byl Newton tímto pohanským filosofem tak zaujat, že přeložil do angličtiny přinejmenším jedno Trismegistovo dílo, je jím např. *Smaragdová deska*. Z tohoto okultního dokumentu pochází i fráze „jak nahoře, tak dole.“ Tato věta patří mezi hlavní výroky satanistů, jako jsou např. H. P. Blavatská a Aliester Crowley, a bývá součástí bafometu, v tomto případě postavy démona s kozlí hlavou. Kromě toho v díle *Smaragdová deska* Trismegistus tvrdí, že objasňuje „činnost Slunce“, jeho vysvětlení však obsahuje nejasný pojem, který se pozoruhodně podobá Newtonově teorii.

Jeho [patřící Slunci] síla je nad veškerou sílu.

Neboť přemáhá každou nepatrnou věc a proniká každou pevnou hmotou.³⁹

Což snad Newton neprohlásil, že ze Slunce vychází všemocná síla, která udržuje na oběžné dráze Zemi a ostatní planety? Je mnohem

pravděpodobněji, že základy pro své teorie získal Newton z Trismegistových spisů, než že prozřel, když mu na hlavu dopadlo jablko. Stejně jako Eva, která se odvážila vstoupit na satanovu půdu, když se přiblížila k zakázanému stromu, stal se Newton kvůli své posedlosti okultismem komunikačním médiem arcizrádce. A stejně jako Eva uvrhla svým činem na Zemi prokletí, započaly Newtonovy koncepty nový věk nevěry.

Není potom divu, že Královská společnost po Newtonově smrti usoudila, že jeho spisy o alchymii nejsou vhodné k tisku, neboť se obávala ztráty jeho vědecké důvěryhodnosti.⁴⁰ V této mnohem více pokřesťanštěné době by se mnozí nad takovým poznáním pohoršovali. Přesto byla o několik století později, v roce 1936, sbírka Newtonových spisů odkoupena jistým Johnem Maynardem Keynesem. Když Keynes prostudoval tyto dokumenty a uvědomil si, co ve skutečnosti prozrazují, uspořádal pro Královskou společnost přednášku. Při této přednášce Keynes prohlásil:

Newton nebyl první z věku rozumu. Byl posledním z mágů, posledním z Babylóňanů a Sumerů... [a] posledním zázračným dítětem, kterému by mohli mudrcové z východu vzdát upřímnou a náležitou poctu.⁴¹

Tím Keynes prohlásil Newtona za mága. Bible nás varuje:

2.Mojžíšova 19,31: „Neobracejte se k duchům zemřelých a nevyhledávejte vědmy a neposkvřujte se jimi. Já jsem Hospodin, váš Bůh.“

Ve světle této rady by měl křesťan na objevy takového člověka, kterého i sekulární svět považuje za čaroděje, pohlížet s krajní skepsí.

Za zmínku stojí i Newtonovo spojení se svobodným zednářstvím. Jak dokládá následující citát, výsledky jeho celoživotní práce svědčí o tom, že byl oklamán Satanem.

Těchto pět mužů přineslo světu nové božské zjevení; a prostřednictvím posledního z nich, Newtona, přišla nová rozsáhlá koncepce, která se měla stát osudnou staré teorii stvoření... Tito muži položili nový základ pro teorii evoluce, tak odlišné od teorie stvoření.⁴²

Zrození deismu

Newtonova teorie gravitace dodala heliocentrické teorii zdání vědecké platnosti. Je pozoruhodné, že tato teorie – složená z jednoho neprokázaného předpokladu za druhým – stačila vědecké komunitě 17. století k vyřešení sporu a zahájila nový věk vědecké nevěry. Jasně to formuluje pracovnice NASA Holli Riebeeková ve svém článku pro časopis *Earth Observatory* s názvem: „Pohyby planet: Historie myšlenky, která odstartovala vědeckou revoluci.“

V roce 1687 zatloukl Isaac Newton poslední hřebíček do rakve aristotelského, geocentrického pohledu na vesmír. Na základě Keplerových zákonů Newton vysvětlil, proč se planety pohybují kolem Slunce tak, jak se pohybují, a zároveň dal jméno síle, která je drží v šachu, a tou je gravitace.⁴³

Uvnitř této rakve ležel nejen geocentrický pohled na kosmologii, ale také neomylná autorita Písma svatého. Bible totiž důrazně učí, že Slunce, Měsíc a hvězdy se pohybují nad nehybnou Zemí, a ne naopak.

Deismus (víra, odmítající autoritu Božského zjevení), který vznikl v důsledku tohoto nového konsensu, by měl být pro křesťana zdrojem vážného znepokojení. Lze-li dokázat, že se Písma mýlí ve vědeckých záležitostech, nenarušuje to jejich autoritu ve všech ostatních otázkách? Jsou zde totiž jen dvě možnosti – buď lidé věří, že je veškeré Písmo inspirováno Bohem, nebo ne. A nic mezi tím neexistuje.

S rostoucí oblibou falešné vědy přestávali vzdělaní lidé spatřovat mocnou Boží ruku, která vše udržuje. Začalo se spíše věřit tomu, že Bůh nemá s lidskými záležitostmi nic do činění. Díky objevu domnělých přírodních zákonů, jako je gravitace, se stala Jeho ruka v jejich učených myslích zbytečnou. Jedním z takových učených mužů byl nechvalně proslulý osvícenský filozof Voltaire.

Voltaire je všeobecně považován za hlavního tvůrce ideologie, která vedla k Francouzské revoluci – období, ve kterém bylo za vražedného běsnění připraveno o život 40 000 mužů, žen a dětí. Křesťané dobře pochopili, že to vše Francii postihlo poté, co odmítla Písmo svaté a začala upřednostňovat lidský rozum. Svou nenávist k Bibli vyjádřil Voltaire následujícími slovy:

Bible. Hlupáci ji napsali, pitomci ji doporučují, darebáci jí vyučují a malé děti se jí musí učit nazpaměť.

Méně známé už je to, že tvrdost a nevíra, která inspirovala Voltaira a tím i vzpouru, která otrásla Francií, měla svůj původ ve vědeckých koncepcích. Během vyhnanství v Anglii studoval Voltaire newtonovskou fyziku, což posílilo jeho sympatie vůči deismu. Jaký vliv to bude mít na dějiny jeho národa, popisuje profesor John Lienhard z Houstonské univerzity:

Při svém návratu do Francie si s sebou Voltaire přivezl také novou anglickou vědu, racionalismus stvrzený pozorováním. Tyto myšlenky se od něj brzy rozšířily a odstartovaly revoluci, která přesáhla vše, co kdy zamýšlel. A tak to byl nakonec Isaac Newton, kdo uvedl do pohybu ničivé hnací síly Francouzské revoluce.⁴⁴

Po přezkoumání těchto zhoubných následků musí křesťan dospět k závěru, že newtonovská věda je semenem satanského původu. Neboť poté, co podkopala víru v Písmo, nechala národy sklízet žalostnou úrodu. Jak přesně se v těchto událostech projevila Davidova slova: „Ničemové obcházejí kolem, protože mezi syny lidskými je vyvýšena nízkost.“ *Žalm 12:9*

Naneštěstí svět nebyl schopen vidět souvislosti mezi příčinou a následky. Postupem času byla autorita Bible prostřednictvím dalších lživých informací o vesmíru naopak dále zesměšňována. V roce 1859 vyšla kniha Charlese Darwina *O původu druhů*, která světu představila evoluční teorii. V roce 1927 pak navrhl jezuitský kněz George Lemaître teorii, která se později stala známou jako teorie Velkého třesku. Věnujte zvýšenou pozornost následujícímu tvrzení, které označuje gravitaci za jednu z nejdůležitějších složek Velkého třesku:

Po Velkém třesku se vesmír ochladil a na miliony let potemněl. V této tmě přitahovala gravitace hmotu k sobě tak dlouho, až vznikly hvězdy, které vzplály k životu a přinesly tak „vesmírný úsvit“.⁴⁵

Gravitace hraje klíčovou roli nejen v teorii Velkého třesku, závisí na ní zároveň i celý heliocentrický model. Tento je podmíněn gravitační silou Slunce, které udržuje Zemi na oběžné dráze. Křesťan však musí uznat, že Slunce bylo učiněno až čtvrtý den stvoření. To je dostatečný důkaz, že Slunce není zodpovědné za to, aby udržovalo Zemi na svém místě. Job toto rouhavé tvrzení, které vyvyšuje Slunce nad Stvořitele, odsuzuje, když říká: „On roztáhl sever nad pustotou, nad nicotou zavěsil zemi...“ Job 26:7

Tvrzení, že Země je zavěšena na ničem, vyvrací myšlenku, že Zemi udržuje na oběžné dráze gravitační síla Slunce. Je to Boží síla, a ne neviditelné částice známé jako gravitony, co udržuje Zemi na místě, a dokonce ji udržuje nehybnou. (1. Paralipomenon 16,30). Král David se snažil vyjádřit stejné názory, když prohlásil: „Hospodinova je země... To on základ na mořích jí kladl, pevně ji usadil nad vodními proudy.“ *Žalm 24:1-2*.

V zachování dokonalého souladu s popisem v knize Genesis, prohlašuje zde David, že Země je založena na vodách nesmírných hlubin; spočívá pevně na tom, co zdánlivě žádnou stabilitu

neposkytuje. Myšlenka, kterou vyjadřují Jób i David, je, že je to Boží moc, která poskytuje Zemi pevnou oporu. Apoštol Pavel navíc v listu Židům 1:3 prohlašuje, že je to Boží Syn, který „všechno nese svým mocným slovem.“. Moderní věda se však snaží přisoudit tuto moc záhadným částicím.

Začínáte už vidět, jakou hanebnost páchají tyto deistické představy na výsadních činnostech našeho Stvořitele v našem světě? Je nesporné, že takzvaný přírodní gravitační zákon nahradil stálé a zázračné Boží působení, nad nímž žasli již starodávní proroci.

Orbitální družice, cestování vesmírem a cokoli jiného, co závisí na Newtonově teorii gravitace, lze proto odmítnout jako fikci, bez ohledu na to, jak reálné se mohou zdát divadelní inscenace Space X nebo NASA a jejich počítačem generované obrázky. Stačí trocha výzkumu a zjistíme, že tyto organizace a jejich údajné cesty do vesmíru nejsou nic jiného než promyšlené podvody. Horlivý hledač pravdy také zjistí, že existuje dostatek odpovědí na otázky, které mohou vyvstat v souvislosti s telekomunikacemi a dalšími technologiemi.

Historie heliocentrismu a pochybné okolnosti kolem vědců, kteří jej předali křesťanskému světu, by měly být důvodem k velkému znepokojení pro každého křesťana, který věří v zeměkouli. Díla těchto mužů s jejich složitými představami a zmatenými výpočty způsobila, že Boží slovo se svou jednoduchou kosmologií vypadá neinteligentně. Stejně jako heliocentrická koule vytlačila geocentrickou plochu Zemi, byla i víra v Bibli vytlačena vírou ve spekulativní lidské teorie. To bylo nepochybně záměrem velkého podvodníka, protože s tím, jak byla podkopávána víra v model stvoření, byla podkopávána i víra ve zbytek Písma. Ateismus získával stále pevnější půdu pod nohama a falešní učitelé se stávali ještě drzejšími a zasazovali Božímu slovu jednu ránu za druhou. Tento satanův nástroj (heliocentrismus) byl tak účinný, že se stal prvním krokem k evoluci a ateismu, a každý, kdo se odvážil o něm pochybovat, a to i mezi křesťany, byl prohlášen za hlupáka.

Rotující zeměkoule a Velký třesk

Heliocentrický model vedl nejen k Darwinově evoluční teorii, ale také k teorii Velkého třesku. Teorie Velkého třesku je neoddělitelnou součástí vědy, potřebné k udržení teorie heliocentrismu. Nebýt teorie Velkého třesku, neexistovalo by vědecké vysvětlení pohybu planet. Robert Jastrow, bývalý ředitel NASA Goddardova institutu pro kosmický výzkum, v článku zveřejněném v deníku *The New York Times* říká:

Obecná vědecká představa, která vede k teorii Velkého třesku, je dobře známa. Již padesát let víme, že žijeme v rozpínajícím se vesmíru, v němž se všechny okolní galaxie od nás i od sebe navzájem vzdalují obrovskou rychlostí. Vesmír nám doslova exploduje před očima, jako bychom byli svědky následků gigantické exploze. Pokud bychom pohyby galaxií směřujících do vnějšího vesmíru sledovali zpět v čase, zjistili bychom, že by se všechny takřikajíc zase spojily.⁴⁶

Podle tohoto moderního vědce je Velký třesk zdrojem veškerého pohybu planet. Je důvodem toho, že se Země řítí vesmírem obrovskou rychlostí. Křesťan, který nevěří v teorii Velkého třesku, ale přesto věří, že se Země otáčí kolem své osy, obíhá kolem Slunce a cestuje vesmírem, je tak postaven před dilema. Protože odmítá vysvětlení pohybu Země, které podává moderní věda, musí poskytnout vlastní vysvětlení toho, proč Země obíhá kolem Slunce rychlostí (107 000 km/h) a řítí se vesmírem rychlostí (828 000 km/h). Pro tyto ohromující rychlosti Země však v Bibli nenajdeme žádné vysvětlení. Bible naopak opakovaně prohlašuje, že Země je stabilní a nemůže se pohnout, a za další, že je to Slunce, které se pohybuje po kružnici nad Zemí! Protože tedy z Písma nelze získat žádné vysvětlení těchto rychlostí, nelze stát zároveň na straně moderní vědy a věřit, že Země uhaní kolem Slunce, a přitom popírat vědecké vysvětlení toho, proč se tak děje. Křesťan musí buď přijmout, že planety byly uvedeny do pohybu energií Velkého třesku (a akceptovat tím i teistickou evoluci),

nebo heliocentrický model zcela zavrhnout a potvrdit tak tvrzení Bible, že Země je nehybná.

Jak snadnou cestu pro své kroky by věřící našel, kdyby jen bral Bibli tak, jak je napsána! Žádné spekulace o původu těchto domnělých rychlostí by nebyly nutné, protože nehybnost Země je opakovaně potvrzována v Písmu svatém. Věřící v plochou zemi, na rozdíl od heliocentristy, předkládá pro svůj model důkaz za důkazem z Písma a nikoliv ze spekulací, které se falešně nazývají vědou.

Celistvost křesťana, který věří v plochou Zemi, je skutečně zachována pouze jeho doslovným a věcným přístupem k popisu stvoření v knize *Genesis*. Právě tento přístup jej vede k uznání, že stvoření trvalo šest doslovných dní. V tom se projevuje pravá víra v Boha. Člověk se však nesmí zastavit na konci 1. kapitoly knihy *Genesis*. Jeho čestnost je skutečně testována i tím, co Bůh ustanovil po těchto prvních šesti dnech. Ve 2. kapitole knihy *Genesis* čteme:

Genesis 2:1 Tak byla dokončena nebesa i země se všemi svými zástupy.

2:2 Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své dílo.

2:3 A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo.

Na konci svého díla Bůh odpočíval. Sedmý den požehnal a oddělil jej. Tímto aktem Bůh ustanovil, aby jeho inteligentní stvoření v sedmý den každého týdne stejně tak přestala pracovat, a tím si připomněla, jak „v šesti dnech Hospodin stvořil nebe a zemi a sedmého dne odpočinul a oddechl si.“ *2.Mojžíšova* 31,17.

Pro zdůraznění významu této památky byl Sabat zakotven i v Desateru přikázání, daném Mojžíšovi na hoře Sinaj. Sabat však nemá svůj původ u Hebrejů nebo Židů, ale u Adama a Evy, kteří slavili Sabat s Bohem v zahradě Eden. Na tuto památku se

odvolává David, když říká: „Památku způsobil předivnými skutky svými“ nebo „On zajistil památku svým divům“ *Žalm 111:4*.

Sabat sedmého dne byl člověku ve skutečnosti dán proto, aby mu připomínal úžasná díla Božího stvoření. Proto Bůh ve 2. *Mojžíšově 31:17* popisuje Sabat jako znamení věrnosti mezi Ním a Jeho lidem. Zachováváním Sabatu uznávají lidé autoritu Boha jako Stvořitele a vyčleňují se tak jako jeho lid. Sabat tak po celou dobu sloužil jako dělicí čára. Neboť v dobách, kdy převládala polyteismus a vznik života byl připisován mnoha pohanským bohům, nebo v době ateismu, jako je tomu dnes, kdy se rozmáhá evoluční teorie, zůstává zachovávání Sabatu jako uznání Boha Bible za Stvořitele rozhodujícím znamením věrnosti Bohu.

Věřící v plochou Zemi, který zachovává neděli (Sunday – den slunce), přestože zároveň správně věří v doslovné šestidenní stvoření, je tak postaven před vážné dilema. Jeho víra v pravdivou zprávu o stvoření je v podstatě bezcenná, pokud odmítá zachovat památku, kterou Bůh na počest stvoření ustanovil. Věřící v plochou Zemi se po celou dobu zřikal falešné lidské vědy, aby potvrdil pravou vědu Božího slova. Pokud se však rozhodne zachovávat neděli (první den v týdnu), dělá přesný opak. Zvažte následující chvástava slova římskokatolické církve týkající se přesunutí Sabatu (soboty) na neděli.

Samozřejmě, že katolická církev prohlašuje, že tato změna byla jejím činem... A tento čin je ZNAMENÍM její církevní moci a autority v náboženských záležitostech.⁴⁷

[Katolická] církev stojí nad Bibli a tato změna v dodržování soboty je toho důkazem.⁴⁸

Vzhledem k tomu, že je v Bibli uvedena sobota a nikoli neděle, není potom zvláštní, že nekatolíci, kteří tvrdí, že jejich náboženství vychází přímo z Bible a nikoli z učení církve, dodržují místo soboty neděli? Ano, mají v tom zjevně zmatek, jenže tato změna byla provedena asi patnáct století před

zrodem protestantismu a za celou tu dobu se stala zvykem, který se všeobecně dodržoval. Pokračovalo se v něm dokonce přesto, že se opírá o autoritu katolické církve a ne o jasný text v Bibli. Tento svátek zůstává jako připomínka mateřské církve, od níž se nekatolické skupiny odtrhly. Dalo by se to přirovnat k chlapci, který utíká z domova, ale v kapse stále nosí obrázek své matky nebo pramen jejích vlasů.⁴⁹

Vyznavač ploché Země, který zároveň zachovává neděli, nakonec zrazuje své vlastní pravidlo doslovného výkladu Písma, ve prospěch lidských názorů. Tím, že se rozhodl zachovávat první den místo sedmého, vlastně nerespektuje samotný památník zavedený k počtě záznamu o stvoření z knihy Genesis, kterou tak velmi ctí!

Existuje však ještě jedna skupina lidí, která svůj údajně doslovný přístup ke Genesis zrazuje jiným způsobem. Křesťan může správně zachovávat Sabat sedmého dne jako památku šesti doslovných dnů stvoření. Pokud však odmítá, co bylo podle Písma v těchto šesti dnech stvořeno, a rozhodne se přijmout opačný model prosazovaný vědou, upadá do podobného omylu. Stejně jako světitel neděle odmítá Boží autoritu ve prospěch autority lidské. Pamatuje sice na Sabat, zapomíná však na to, k čemu byl Sabat ustanoven a co má připomínat. V *Žalmu* 111 David poukazuje na to, v čem spočívá pravé zachování Sabatu:

Žalm 111: 2 Velká jsou díla Hospodinova, vyhledávaná všemi, kdo v nich mají zálibu.

3 Nádherné a důstojné je jeho dílo, jeho spravedlnost trvá navždy.

4 Zjednal památku svým divům. Hospodin je milostivý a soucitný.

Velká Boží díla byla učiněna, aby byla připomínána. Tato díla jsou jasně popsána v první kapitole Bible, kde se nenachází ani nejmenší náznak otáčející se zeměkoule obíhající kolem Slunce.

Naopak, z Bible víme, že Slunce bylo stvořeno čtvrtý den a tentýž den bylo i umístěno v prostoru pod nebeskou klenbou nad Zemí. Proto nemůže být člověk, který věří v zeměkouli a drží se svého heliocentrického systému navzdory nesčetným pasážím Písma, považován za toho, kdo vyhledává velká Hospodinova díla a našel v nich zalíbení, protože ve skutečnosti je zavrhnul.

Pro dilemata lidí obou kategorií však existuje jednoduché řešení: přijmout Boží slovo v jeho celistvosti. Pak už nebudou k tomu, aby si člověk udržel svůj nezdravý postoj, zapotřebí spekulace a lidské filosofie. Každý bude mít k dispozici spolehlivý výrok „Tak praví Pán“, o který se může opřít.

Mnozí však místo toho, aby se uctivě podřídili zjevení, které má nezpochybnitelnou autoritu Písma, proti tomuto poselství povstanou, protože se jim nehodí, zesměšňují jeho zastánce a opovrhují jimi. Takové opovržení by však nemělo být překvapením, protože Petr existenci těchto posměvačů předpověděl již dávno.

Petr přirovnává dávné předky, kteří odmítali Boží slovo a vysmívali se jeho poslům, k těm, kteří se v posledních dnech budou chovat stejně a dopředu nás varuje: „v posledních dnech přijdou posměvači, kteří budou chodit podle svých vlastních žádostí.“ Místo aby se tito posměvači ve všem řídili Písmem, rozhodnou se následovat své vlastní sklony. To, že Petr má na mysli křesťany a ne lidi ze světa, dokazují jejich posměšná slova: „a budou se posmívat: Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření.“ 2. list *Petrův* 3:3-4. Stejně jako se bezbožníci vysmívali Noemu, když hlásal předpotopnímu světu poslední poselství o Božím milosrdenství, bude se tato skupina takzvaných věřících vysmívat i konečnému poselství o Božím milosrdenství. Ale kdo vlastně tito lidé jsou?

O těchto posměvačích posledních dnů lze zjistit dvě věci. Za prvé, jsou to věřící v druhý příchod Pána Ježíše Krista. Za druhé, jsou to kreacionisté.

V následujícím verši je navíc uveden jeden výrazný nedostatek jejich víry. Petr poukazuje na jednu zásadní nauku, kterou odmítají, a říká: „Nechtějí si uvědomit, že nebe a země kdysi dávno vznikly Božím slovem z vody a skrze vodu.“ (BKR „země z vody a na vodě upevněna.“). *2 Petr 3:5*.

Tito posměvači se vysmívají právě popisu stvoření. Nicméně Petr již dříve zjistil, že tato skupina ve stvoření věří, neboť říkají: „Všecko zůstává tak, jak to bylo od počátku *stvoření*.“ Všimněte si prosím tohoto zjevného rozporu. Proč zde Petr prohlašuje, že tito lidé vědomě ignorují určité aspekty stvoření? Cožpak kreacionisté nevěří, že Bůh stvořil všechny věci svým slovem? Rozluštěním tohoto paradoxu dojdeme k šokujícímu zjištění.

Přestože tito bratři uznávají, že stvoření je původem života, Petr uvádí dva konkrétní detaily z popisu stvoření v knize Genesis, které tito posměvači posledních dnů úmyslně ignorují. Věnujte pozornost slovu *nechtějí*. Poté, co jim byly předloženy důkazy, se tato skupina rozhodla ignorovat, co jim Bůh zjevil ohledně svého stvoření. Jejich nevědomost pramení z jejich vlastního rozhodnutí.

Petr pokračuje ve své výtce a popisuje první aspekt zprávy z knihy Genesis, který tito posměvači záměrně ignorují: „že nebe a země kdysi dávno vznikly Božím slovem.“ Petr zde poukazuje na něco, co bylo stvořeno, neboť to vzniklo „Božím *slovem*“; jde o jasný odkaz na Boží dílo stvoření, kdy Bůh promluvil a stalo se.

Jak již bylo řečeno, nebeská klenba je podle Písma důležitou součástí „nebes“ a byla to právě klenba, kterou Bůh stvořil mocí svého slova. Prostor, v němž létá ptactvo a ve kterém se pohybují hvězdy, skutečně existuje pouze díky této pevné struktuře. Byla to

totiž právě nebeská klenba, která rozdělovala vody na vody „pod nebeskou klenbou“ a na ty, „které byly nad nebeskou klenbou“. Proto právě tento hlavní rys nebes – nebeskou klenbu – posměvači posledních dnů odmítají. Rozhodli se ignorovat útvar, který Bůh rozprostřel nad Zemí, protože to neodpovídá jejich vědeckým představám. Lze tedy skutečně říci, že úmyslně ignorují dávná nebesa.

To však není jediná skutečnost, kterou tato skupina věřících ignoruje. Odmítají také biblickou informaci, že „země [stojí] z vody a skrze vodu“. 2 Petr 3,5. To je další jasná narážka na Genesis a další místa v Písmu, která zobrazují Zemi jako něco, co je posazeno na hladině vodstev nesmírné hlubiny, zázračně stojící na svých pilířích ve vodní základně. Vyznavači heliocentrického modelu, podle něhož se zeměkoule řítí vesmírem, nemohou tyto pasáže přijmout, protože jsou v rozporu s jejich milovaným vědeckým modelem. Naopak, jak jsme toho v dnešní době svědky, povstávají proti tomuto poselství, vysmívají se mu a zesměšňují ty, kteří mají odvahu postavit se za stanovisko, kterému Bible tak jasně učí.

Vzhledem k pohrdání, které takzvaní křesťané vůči jasným biblickým důkazům doposud projevovali, není těžké si představit, že pokud se budou tito bratři ubírat i nadále stejným směrem, skončí jako ti, o nichž Petr prorokoval, že se budou vysmívat poselství o „brzkém příchodu“, jež je milosrdenstvím pro současný svět. Je jisté, že konečné poselství budou předávat ti, kdo skutečně žijí podle každého slova vycházejícího z Božích úst, a ne ti, kdo si vybírají jen to, co se jim hodí.

Pokud někdo věří, že Bůh stvořil zeměkouli, která se řítí vesmírem, pak musí nakonec odmítnout celou zprávu Genesis. Pokud však někdo přistupuje ke Genesis 1 doslovně a neomylně, pak je přijetí modelu ploché Země jediným logickým řešením. Na to upozorňuje heliocentrista David H. Bailey ve svém článku *Jaká byla starověká biblická kosmologie?*

Není třeba dodávat, že téměř všichni čtenáři dnes tyto verše vnímají pouze jako literární prostředky zdůrazňující Boží slávu, nikoliv jako doslovná vědecká fakta... Shrnu-li to, hlavní problém nastává u *doslovného, neomylného přístupu k Bibli* a u použití tohoto světónázoru jako základu pro kreacionistický pohled na mladou Zemi: nejenže je takový přístup v naprostém rozporu s obrovským množstvím vědeckých poznatků, ale *také by vyžadoval, aby člověk 21. století přijal starověkou kosmologii a stal se zastáncem ploché Země!*⁵⁰

Tím se dostáváme zpět na začátek. Aby se křesťané vyhnuli opovržlivému označení „plochozemec“, rozhodují se vykládat četné biblické pasáže poeticky a opouštějí doslovný přístup ke knize *Genesis*. Přesto, jak prohlásil jezuitský astronom Guy Consolmagno, zachovat si doslovný přístup ke knize *Genesis* znamená, že musíte věřit v plochou Zemi a v klenbu, která se nad ní rozprostírá! V rozhovoru pro televizi FORA Consolmagno vzpomíná na případ, kdy se na něj obrátil křesťan, který se hlásil k doslovnému znění knihy *Genesis*. Jeho odpověď je velmi zajímavá:

Jeden z nich ke mně přišel a řekl: „Víte, chci vám jen říct, že věřím v naprostou pravdu tvrzení, že stvoření bylo učiněno v šesti dnech, jak je to popsáno v knize *Genesis*. A to je moje náboženství, jen chci, abyste to věděl dopředu“. A já si říkám, víte, *četl jste vůbec Genesis? Tam, kde se píše, že svět je plochý a je přikrytý klenbou, a nad a pod touto klenbou je voda.*⁵¹

Tento jezuitský astronom otevřeně přiznává, co obnáší doslovný přístup ke knize *Genesis*. Protože se však místo toho rozhodl zastávat stanovisko vědy, prohlašuje:

Jaký bude nakonec můj obraz Boha, když spatřím, že vesmír není jen *klenba nad plochou Zemí, jak to popisuje Genesis*, ale že je to nekonečné množství multivesmírů? – Věda mi rozšiřuje pohled na to, jak velký je Bůh. A jak jsem již řekl, *má základní přesvědčení o tom, jak vesmír funguje, která nemohou být*

*dokázána vědou, jsou předpoklady, ze kterých vycházím do té doby, než mohu vytvořit logický systém.*⁵²

Podobně se vyjádřil i další populární astrofyzik Neil de Grasse Tyson, když se ho zeptali, zda bude někdy vůbec možné skloubit víru s rozumem. V odpovědi na tuto otázku Tyson prohlásil:

Nemyslím si, že jsou slučitelné... Například kdybyste nevěděli nic o vědě a četli Bibli (Starý zákon), která v knize Genesis popisuje přírodu, a já bych vám řekl: „Popište mi svět přírody pouze na základě tohoto popisu,“ řekli byste, že svět byl stvořen za šest dní a že hvězdy jsou jen malé světelné body, mnohem menší než Slunce, a ve skutečnosti mohou spadnout z oblohy, protože je o tom záznam v knize Zjevení... Takže už jen napsat něco takového znamená, že nevíte, jak to všechno vůbec funguje. Nemáte žádnou představu o tom, co je to skutečný vesmír. *Takže každý, kdo se snažil na základě biblických pasáží zjistit něco o fyzikálním vesmíru, dostal špatnou odpověď.* Když věda objeví něco nového a vy chcete zůstat věřícím nebo chcete nadále věřit, že Bible je neomylná, uděláte zřejmě to, že řeknete: „Dobrá, dovolte mi vrátit se k Bibli a znovu ji vyložit.“ Pak byste řekli něco jako: „Oh, oni... to nemysleli doslova, mysleli to obrazně.“ *Takže celá tato reinterpetace toho, jak obrazné jsou básnické pasáže Bible, přišla poté, co věda ukázala, že takhle to přece nebylo.* A vzdělaným věřícím lidem to tak naprosto vyhovuje. *To fundamentalisté, kteří chtějí tvrdit, že Bible je doslovná Boží pravda, a chtějí Bibli vidět jako učebnici vědy, klepou na dveře vědeckých škol...*⁵³

V rozhovoru pro *Moyers and Company* Tyson prohlašuje, že víra „fundamentalistů považujících Bibli za doslovnou Boží pravdu“ je naprosto neslučitelná s vědeckými objevy. Tvrdí dokonce, že „každý, kdo se snažil na základě biblických pasáží zjistit něco o fyzikálním vesmíru, dostal špatnou odpověď“. A dále, že k tomu došlo teprve „poté, co věda ukázala, že takhle to přece nebylo,“ odvolává se přitom na zprávu o stvoření v knize Genesis, a že

mnozí křesťané byli nuceni znovu interpretovat biblické pasáže jako mající obrazný význam, aby zůstali v souladu s vědou.

Přátelé, nepřipojujme se k těmto posměvačům, popírajícím konkrétní fakta o stvoření ve prospěch něčeho, co je „mylně nazýváno vědou“. Kež bychom patřili k těm, kteří své chápání zakládají raději na Bibli než na neprokazatelných lidských domněnkách. V době naší nevědomosti nad tím Bůh skutečně přivírá oči, ale jakmile síla pravdy odhalí naše mylné představy, poneseme za její odmítnutí zodpovědnost.

Kniha *Skutky apoštolů* nám říká, že Ježíš se nemůže vrátit, „až do časů obnovy všech věcí, jak o tom Bůh od věků mluvil ústy všech svatých proroků.“. *Skutky* 3:21. Mohli jsme jasně vidět, že Bible učí o ploché, neotáčející se Zemi. Tuto pravdu musí Boží lid obnovit dříve, než se Pán vrátí. Boží ostatek je totiž připodobněn k neposkvrněným pannám, což znamená, že je prost všech falešných nauk.

Přestože přijetí této nepopulární pravdy nepochybně vyvolá posměch a opovržení, nemáme se bát. V konečném důsledku je to otázka, které bude muset čelit každý křesťan, stejně jako jí byli v minulosti vystaveni reformátoři. Zkouškou pro každého jednotlivce se stane otázka: Budu stát na neomylném učení Božího slova, po boku biblických proroků a protestantských reformátorů? Nebo budu stát na tvrzeních moderní vědy, která otevřeně přiznává, že zničila Bohem daný model stvoření?

Bratři a sestry, jste-li přesvědčeni, že to, co zde bylo řečeno, je pravda, jedněte podle svého přesvědčení, „aby se tak vaše víra nezakládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží.“ *1 Korintským* 2:5.

INDEX:

Geocentrické koncepty nacházející se v Bibli

Tvář Země

V geometrii je tvář definována jako strana objektu. Je to rovný povrch. Například, kostka má šest stran - tváří. Koule je jediný tvar, který nemá žádnou stranu - tvář.

Genesis 1:29, 6:1, 7:3-4, 8:9, 41:56.

Exodus 32:12, 33:16.

Numeri 12:3.

Deuteronomium 7:6.

1 Samuelova 2:10, 20:15.

1 Královská 13:34.

Job 37:12, 38:13-14.

Jeremiáš 25:26.

Ezechiel 34:6, 38:20, 39:14.

Amos 9:6.

Lukáš 21:35.

Zjevení 1:7.

Kruh; ne koule

Srovnej Izajáš 40:22 s Izajáš 22:18. Izajáš věděl jak popsat kouli nebo sféru, přesto se namísto toho rozhodl popsat zemi jako kruh (který je plochý).

Konce Země

Koule je bez stran, okrajů nebo konců. Naproti tomu plochý disk má kromě okrajů a konců i stranu – tvář.

Deuteronomium 28:64, 33:17.

Job 37:3, 38:13.

Žalm 46:9, 48:10, 59:13, 72:8, 98:3.
Příslloví 8:29, 17:24, 30:4.
Izajáš 41:9, 45:22, 48:20, 49:6, 52:10.
Jeremiáš 16:19, 25:31.
Daniel 4:10-11,20.
Micheáš 5:4.
Zachariáš 9:10.
Skutky 13:47, 17:26.

Bůh zadržuje vody

Bůh rozhodl, že vody nepřekročí jeho příkaz. On je zadržuje před pádem z konců Země.

Job 26:10, 38:11.
Žalm 104:9.
Příslloví 8:27-29.

Země je postavena na základech

Země je postavena na základech a sloupech (pilířích).

1 Samuelova 2:8.
Job 9:6.
Job 38:4-6.
Žalm 75:3, 102:25, 104:5.
Izajáš 48:13, 51:13.
Jeremijáš 31:37.
Zachariáš 12:1.

Slunce se pohybuje

Slunce se pohybuje, zatímco Země je nehybná. Bůh nařídil, že to bude práce Slunce a Měsíce tvořit dny, noci, roční období a roky.

Genesis 1:14-19.
Jozue 10:12-14.
2 Královská 20:8-11.

1 Paralipomenon 16:30.

Žalm 19:1-6, 96:10.

Amos 8:9.

Zachariáš 1:11.

Nebeská klenba nás odděluje od vod nahoře

Nebeská klenba – obloha, je popsána jako stan nebo dóm, ve kterém sídlí jak ptáci, tak slunce, měsíc a hvězdy. Obloha byla stvořena, aby „oddělovala vody od vod“. Vody nad oblohou existují dodnes a jsou odděleny od těch pod oblohou, jsou to moře, oceány a propastná tůň.

Genesis 1:1-2, 6-8, 7:11, 8:2.

Job 37:18.

Žalm 148:4.

Izajáš 40:22.

Bůh je blíže než si myslíš

Země je popsána jako Boží podnož.

Exodus 24:10.

Deuteronomium 33:26.

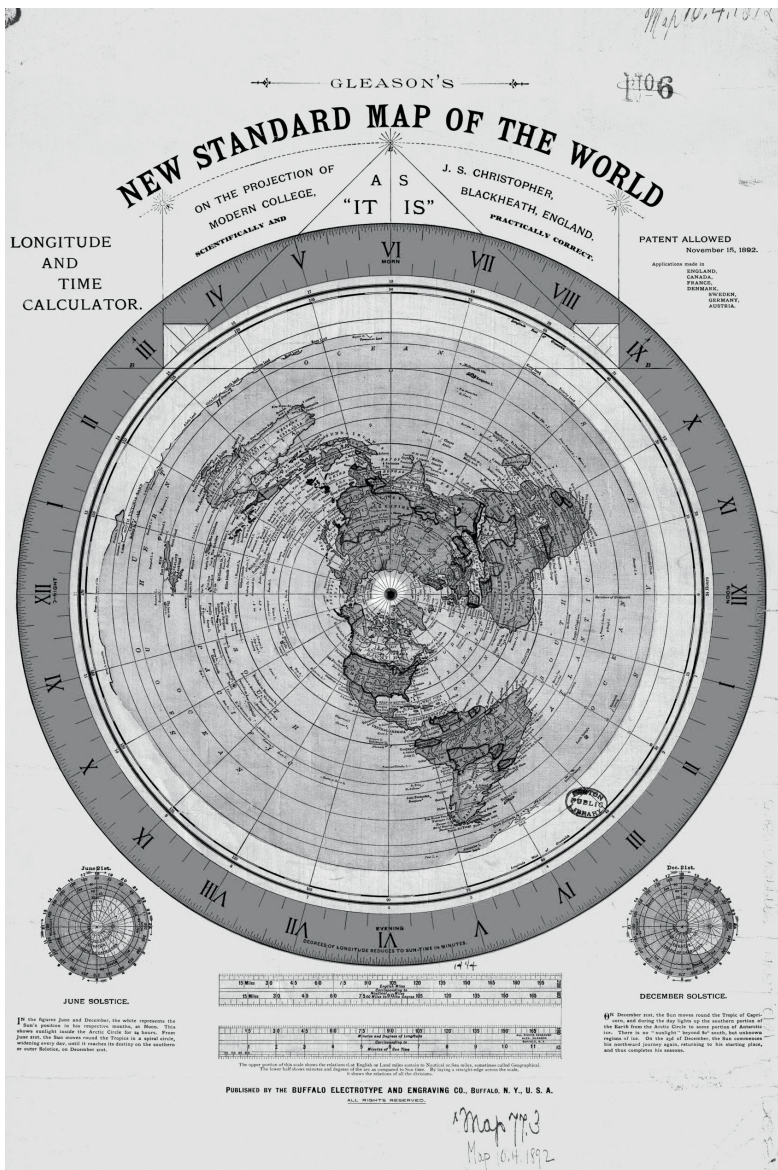
Žalm 68:4, 33-34, 104:1-3.

Pláč 2:1.

Ezechiel 1:26.

Matouš 5:34,35.

Skutky 7:49.

Nová standardní mapa světa (1892)
od Alexandera Gleasona
Adventisty sedmého dne a civilního inženýra

Zdroje

- 1 John Jefferson Davis, "When Does Personhood Begin?," *Eternity* Vol 30, October 1979, p41.
- 2 G. L. Robinson, *Leaders of Israel* (New York: Association Press, 1913), 2. <https://ncse.com/image/ancient-hebrew-cosmology>
- 3 Daniel Esparza, "When the Earth was flat: a map of the universe, according to the Old Testament," *Aletia*. Jul 07, 2016. <https://aleteia.org/2016/07/07/when-the-earth-was-flat-a-map-of-the-universe-according-to-the-old-testament/>
- 4 Kaufmann Kohler, Emil G. Hirsch, "Cosmogony: Earlier Versions," *Jewish Encyclopedia*. <http://www.jewishencyclopedia.com/articles/4684-cosmogony#2736%3E>
- 5 "H7549," *The Strong's Concordance*, e-Sword Bible App.
- 6 Albert Barnes, "Job 37:18," *Albert Barnes Notes on the Whole Bible*. <https://biblehub.com/commentaries/barnes/job/37.htm>
- 7 "H3835," *The Strong's Concordance*, e-Sword Bible App.
- 8 "White Sapphires," *The Natural Sapphire Company*. <https://www.thenaturalsapphirecompany.com/white-sapphires/>
- 9 "Sapphires: Types, Colors, Descriptions, Origins and Details," *The Natural Sapphire Company*. https://www.thenaturalsapphirecompany.com/t-education_sapphires/
- 10 Bill Flavell, "Five days that unravel the Bible," *Atheist Alliance International*, April 5, 2018. <https://www.atheistalliance.org/thinking-out-loud/five-days-that-unravel-the-bible/>
- 11 Kaufmann Kohler, Emil G. Hirsch, "Cosmogony: Earlier Versions," *Jewish Encyclopedia*. <http://www.jewishencyclopedia.com/articles/4684-cosmogony#2736%3E>
- 12 "Geoid," *Encyclopaedia Britannica*. <https://www.britannica.com/science/geoid>
- 13 "Aristarchus of Samos," *Britannica Kids*. <https://kids.britannica.com/students/article/Aristarchus-of-Samos/599426>
- 14 Andrew Dickson White, *A History of the Warfare of Science with Theology in Christendom, Vol. I* (New York: D. Appleton & Company, 1897), 15.
- 15 Robert J. Spitzer, "A Catholic Response to Neil deGrasse Tyson's Cosmos—Filling in the Intellectual Gaps," *Magis Centre*. <https://magis-center.com/a-catholic-response-to-neil-degrasse-tysons-cosmos-filling-in-the-intellectual-gaps/>

- 16 Benjamin G. Wilkinson, *Our Authorized Bible Vindicated* (Washington: 1930), Chapter 4. <http://www.sdadefend.com/Living-Word/Wilkinson/authorizedbible4.htm>
- 17 Martin Luther, *Tabletalk* (1539).
- 18 “Thomas, Cardinal Wolsey,” *Encyclopaedia Britannica*. <https://www.britannica.com/biography/Thomas-Cardinal-Wolsey>
- 19 Cardinal Wolsey quoted in *The Life and Raigne of King Henry the Eighth* by Edward Lord Herbert of Cherbury (London: Printed by E.G. for Thomas Whitaker, 1649), 157-158.
- 20 F. Tupper Saussy, *Rulers of Evil* (New York: HarperCollins, 2001), 23-24.
- 21 J. H. Merle D’aubigne, *History of the Reformation of the Sixteenth Century*, Volume 1, translated by Henry Beveridge (Glasgow: William Collins, 1845), 74.
- 22 Copernicus, *De revolutionibus*, I.10, CGA, II, pp. 20.12-21.1.
- 23 Hermes Trismegistus, *Hermetica: The Greek Corpus Hermeticum and the Latin Asclepius in a New English Translation*, translated by Brian P. Copenhaver (Cambridge: Cambridge University Press, 1995): 59,61.
- 24 J. H. Merle D’aubigne, *History of the Reformation of the Sixteenth Century*, Volume 2, translated by Henry White (New York: American Tract Society, 1848), 109.
- 25 John Calvin, “Sermon on 1 Corinthians 10:19-24”, *Calvini Opera Selecta, Corpus Refomatorum*, Vol 49, 677. Trans. by Robert White in “Calvin and Copernicus: the Problem Reconsidered”, *Calvin Theological Journal* 15 (1980), p 233-243, at 236-237
- 26 John Calvin, “Ps 93:1,” *Commentary on the Psalms: Volume IV*.
- 27 John Calvin, *The Institutes of the Christian Religion*, trans. Henry Beveridge (Edinburgh: Calvin Translation Society, 1846), Book 1, 5:11. <https://oll.libertyfund.org/titles/535>>
- 28 Andrew Dickson White, *A History of the Warfare of Science with Theology in Christendom* (New York: D. Appleton & Company, 1896), 126-128.
- 29 “Counter-Reformation,” *Encyclopaedia Britannica*. <https://www.britannica.com/event/Counter-Reformation>
- 30 Nicolaus Copernicus, “Dedication of the Revolutions of the Heavenly Bodies to Pope Paul III (1543)”, *The Harvard Classics Volume 39: Prefaces and Prologues to Famous Books* (New York : P.F. Collier & Son, c1909-10), 52.
- 31 Robert J. Spitzer, “A Catholic Response to Neil deGrasse Tyson’s

Cosmos – Filling in the Intellectual Gaps,” *Magis Center*. <https://www.magiscenter.com/a-catholic-response-to-neil-degrasse-tysons-cosmos-filling-in-the-intellectual-gaps/>

32 Guy Consolmagno, “Interview with Brother Guy Consolmagno,” *Astrobiology Magazine*, May 12, 2004. <https://www.astrobio.net/cosmic-evolution/interview-with-brother-guy-consolmagno/>

33 Johannes Kepler, *Book V: Of the Harmony of the World*, trans. E. J. Aiton, Alistair Matheson Duncan, Judith Veronica Field (American Philosophical Society, 1997), 391.

34 “Johannes Kepler,” *New World Encyclopedia*. https://www.newworldencyclopedia.org/entry/Johannes_Kepler

35 “The Law of Universal Gravitation,” *PhysicsLAB*. http://dev.physicslab.org/Document.aspx?doctype=3&filename=UniversalGravitation_UniversalGravitation.xml

36 “Graviton,” *Encyclopaedia Britannica*. <https://www.britannica.com/science/graviton>

37 Michael Greshko, “Isaac Newton’s Lost Alchemy Recipe Rediscovered,” *National Geographic*, April 4, 2016. <https://news.nationalgeographic.com/2016/04/160404-isaac-newton-alchemy-mercury-recipe-chemistry-science/>

38 Isaac Newton, quoted by William Scott Shelley, *Science, Alchemy and the Great Plague of London* (New York: Algora Publishing, 2017), 91.

39 Tessa Morrison, *Isaac Newton’s Temple of Solomon and his Reconstruction of Sacred Architecture* (Newcastle Australia: Springer Basel, 2011), 25

40 “Cambridge University puts Isaac Newton papers online,” *BBC News*, 12 December 2011. <https://www.bbc.com/news/uk-england-cambridgeshire-16141723>

41 M. White, *Isaac Newton: The Last Sorcerer* (Basic Books: 1997), 2-3.

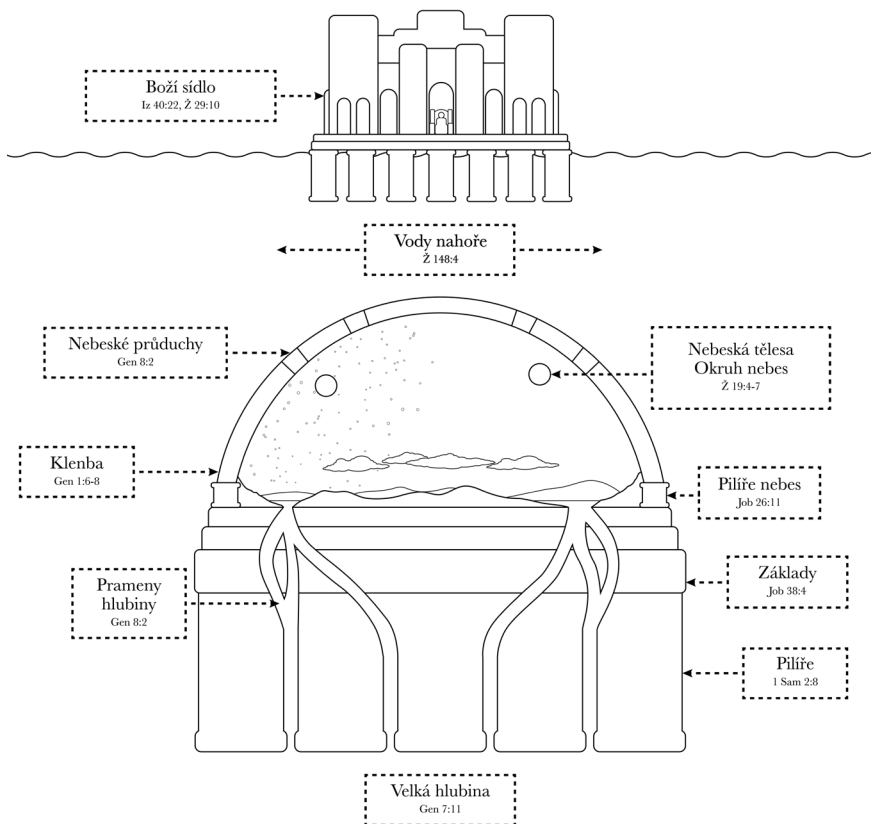
42 Andrew Dickson White, *A History of the Warfare of Science with Theology in Christendom*, Vol. I” (New York: D. Appleton & Company, 1897), 15.

43 Holli Riebeck, “Planetary Motion: The History of an Idea That Launched the Scientific Revolution,” *Earth Observatory NASA*, July 7, 2009. <https://www.earthobservatory.nasa.gov/features/OrbitsHistory>

44 John H. Lienhard, “No. 1168: Voltaire And Science,” *The Engines of Our Ingenuity*, University of Houston. <https://www.uh.edu/engines/epl1168.htm>

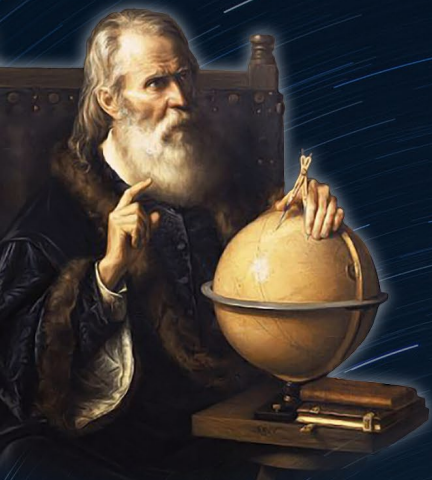
- 45 “Signs of earliest stars seen from Australia,” *Commonwealth Scientific and Industrial Research Organisation*. <https://www.csiro.au/en/News/News-releases/2018/Signs-of-earliest-stars-seen-from-Australia>
As reported in the journal *Nature* volume 555, pages 67–70 (01 March 2018) by Judd D. Bowman, Alan E. E. Rogers, Raul A. Monsalve, Thomas J. Mozdzen & Nivedita Mahesh. <https://doi.org/10.1038/nature25792>
- 46 Robert Jastrow, “Have Astronomers,” *The New York Times*, June 25, 1978. <https://www.nytimes.com/1978/06/25/archives/have-astronomers-found-god-theologians-are-delighted-that-the.html>
- 47 Letter from C.F. Thomas, Chancellor of Cardinal Gibbons on October 28, 1895.
- 48 “Sabbath Observance,” *The Catholic Record*, Volume XLV Edition 2342, September 1, 1923, p4. <http://biblelight.net/c-record.htm>
- 49 John A. O’Brien, *The Faith of Millions: the Credentials of the Catholic Religion Revised Edition* (Our Sunday Visitor Publishing: 1974), 400-401.
- 50 David H Bailey, “What was the Ancient Biblical Cosmology?” *Science Meets Religion*, January 16, 2018.
- 51 Guy Consolmagno, “Was the Bible Meant to be Taken Literally?,” *FORA.tv*, published on Youtube on March 27, 2008. <https://www.youtube.com/watch?v=wUyiQufyiK0>
- 52 Guy Consolmagno, “Interview with Brother Guy Consolmagno”, *Astrobiology Magazine*, May 12, 2004. <https://www.astrobio.net/cosmic-evolution/interview-with-brother-guy-consolmagno/>
- 53 “2014 Neil DeGrasse Tyson Interview on Bill Moyers (Full)”, *Moyers and Company*, Published on Youtube on August 10, 2014. From 38:25. <https://www.youtube.com/watch?v=XjTZzP95ugo>

Pro vice informací navštiv:
www.earthenvessels.org.au

ZKOUMEJ BIBLICKOU KOSMOLOGII

www.earthenvessels.org.au

Po důkladném prozkoumání Božího slova a historie kosmologie dospějeme k převratnému závěru.

Buď se bibličtí proroci a reformátoři mýlili, nebo všechno, co nám bylo řečeno o Zemi, je lež.

EARTHEN VESSELS